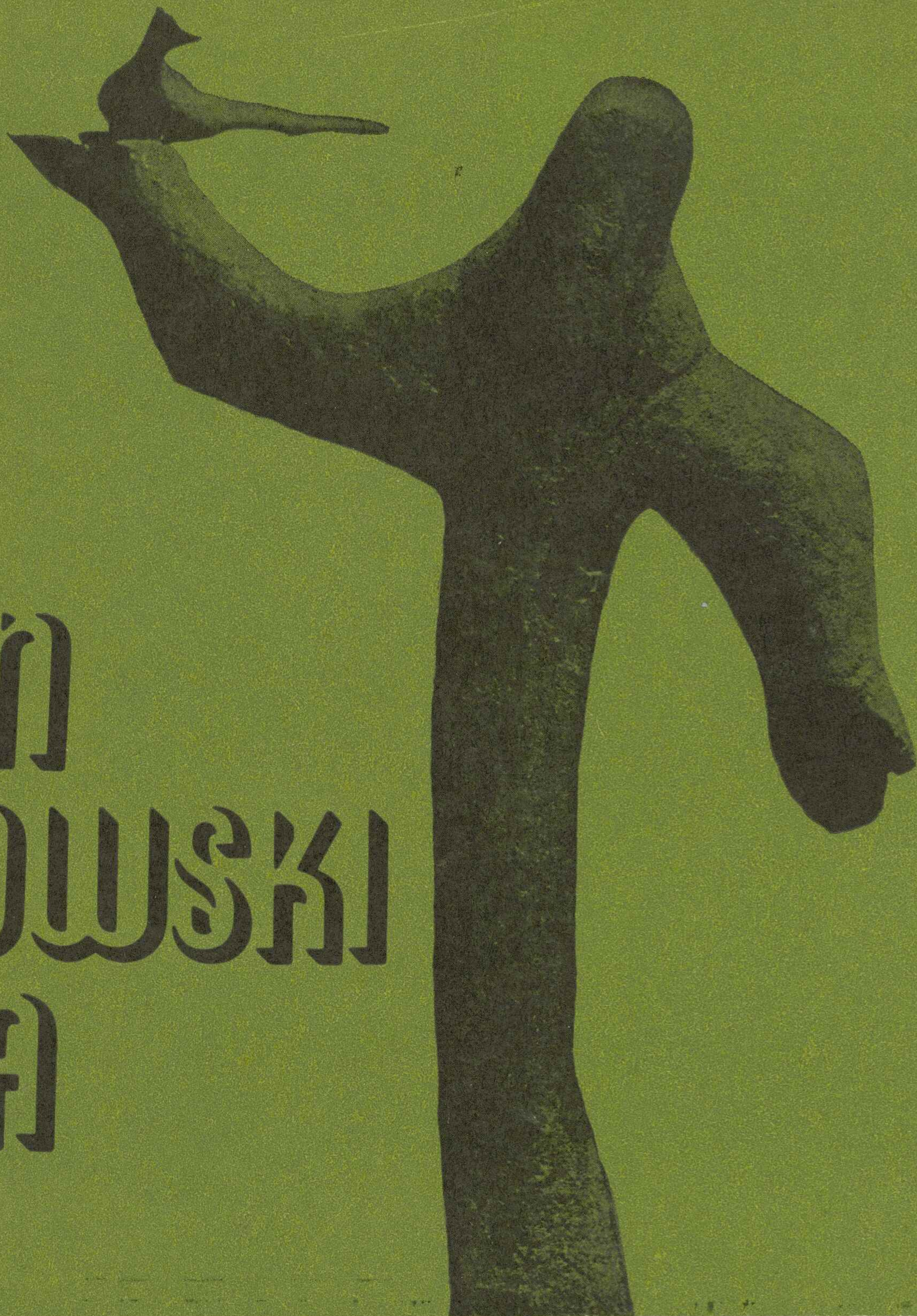

16/80

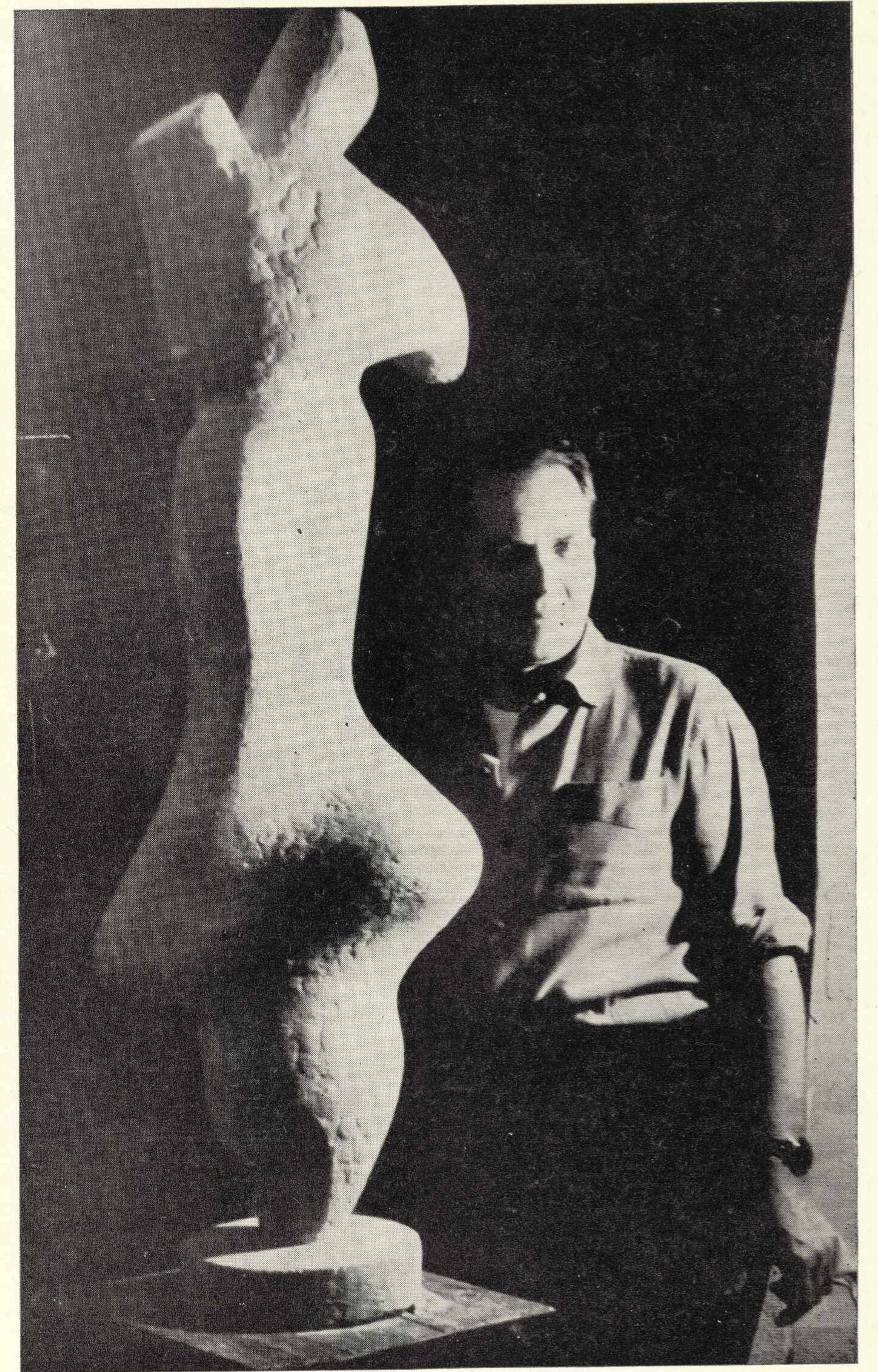
ROMAN
TARKOWSKI
RZEŹBA

MINISTERSTWO KULTURY I SZTUKI
ZWIĄZEK POLSKICH ARTYSTÓW PLASTYKÓW
CENTRALNE BIURO WYSTAW ARTYSTYCZNYCH

ROMAN TARKOWSKI RZEŹBA

1980
Warszawa, „Zachęta”, plac Małachowskiego 3

Na okładce:
Świątek, 1964
Chłopski taniec, 1972

W nawale rewolucji i rewolucyjek plastycznych ostatniej doby, w mnożących się manifestacjach z pogranicza wielu dyscyplin plastycznych zaciera się niejednokrotnie, bądź też nawet już się zatarało właściwe pojmowanie istoty rzeźby. Zrozumienie prostego w zasadzie faktu iż rzeźba, niezależnie od materiału, w jakim została wykonana i niezależnie od kształtu, jaki nadał tworzywemu artysta, jest przede wszystkim bryłą, jest trójwymiarowa, przemawia układem mas i ciężarów, napięciem powierzchni i ukierunkowaniem działających w jej wnętrzu sił, ich logiką i ekspresją. Że rzeźba jest bryłą i — od czasu odkrycia przez kubistów tzw. rzeźby przezroczystej i formy negatywowej — jej połączeniem z otaczającą ją i przenikającą przestrzenią.

Wszystkie zaś inne walory rzeźby będą dodatkiem. Mogą uzupełniać i wzmacniać wymowę, lecz w najdoskonalszym nawet wydaniu pozostaną jedynie naskórkami istoty rzeźby.

Prawdziwie nowatorskie i konstruktywne przemiany rzeźby zachodzą więc w regionach bryły i przestrzeni nawet wówczas, gdy w układach zintegrowanych występuje w połączeniu z elementami z innych dyscyplin rodem.

Lecz rzeźba jednoczy w sobie również kilka innych czynników, stając się niemal wypadkową wszystkich gałęzi plastyki. Ma barwę materiału oraz obrysowujący kontur, co zbliża ją do grafiki i grę światła na powierzchni, co nasuwa analogie z malarstwem, jest umieszczona w przestrzeni i w jakiś sposób ją organizuje, co jest z kolei cechą architektury. Ten zaś zespół czynników sprawia że rzeźba jest — o ile nie najtrudniejszą, to w każdym razie najbardziej skomplikowaną odnogą rozrośniętego drzewa plastyki.

Nic więc dziwnego, iż właśnie rzeźba ze swymi rozlicznymi technikami i nieograniczonymi wprost możliwościami rozwiązań wymaga szczególnie dogłębnych studiów i rozległej wiedzy fachowej, że narzuca najbardziej ścisłe rygory i wymaga od tworzących ją artystów największej koncentracji i odpowiedzialności za podejmowane decyzje. Przykładem twórcy o takiej właśnie, wciąż korygowanej i w pełni świadomej swych celów postawie, jest Roman Tarkowski. Jej zaczątki wytworzyły w nim studia odbywane kolejno w Państwowej Szkole Przemysłu Drzewnego w Zakopanem oraz w pracowni znakomitego syncerza i laureata wystawy paryskiej, Jana Szczepkowskiego, u którego poznaje wszystkie tajniki cięcia w drewnie. Rozszerzenie zasobu technik przynosi mu praca pod okiem najwybitniejszego polskiego rzeźbiarza ostatniej doby, Xawerego Dunikowskiego w krakowskiej Akademii Sztuk Pięknych.

Przerwane przez wojnę studia podejmuje i kończy w 1946

roku po oswojeniu kraju. Już w cztery lata później zdobywa wyróżnienie na I Ogólnopolskiej wystawie plastyki w Warszawie za pracę, zakupioną następnie przez Ministerstwo Kultury i Sztuki. Od tego czasu Roman Tarkowski eksponuje kilkadziesiąt razy w kraju i za granicą, uzyskując wiele nagród i wyróżnień. Pracując jednocześnie w Państwowym Liceum Sztuk Plastycznych w Krakowie prowadzi badania nad metodyką nauczania rzeźby, uzyskując również w tej dziedzinie nieprzeciętne wyniki, uwieńczone rewelacyjną wystawą w Centre International d'Études Pédagogiques w Sèvres koło Paryża.

Dwie główne cechy określają drogę twórczą Romana Tarkowskiego: pierwszą i bodaj czy nie najważniejszą jest wielka niezależność ducha, z której rodzi się znaczna odporność na wszystkie wpływy zewnętrzne. Tarkowski nie uległ ani manierystycznej w pewnym sensie stylizacji Szczepkowskiego, ani nawet presji samego Dunikowskiego, mistrza, którego indywidualność zaciążyła na całych pokoleniach naszych rzeźbiarzy. Drugą natomiast stanowi ostrożne i zawsze w pełni przemyślane dochodzenie do własnych sformułowań plastycznych. Obcą mu jest wszelka szarża, wszelkie działanie podejmowane li tylko **pour épater les bourgeois**, wszelka pogoń za przelotnymi nieraz modami i nowoczesnością za wszelką cenę. Dostrzeżone problemy rzeźbiarskie rozwiązuje stopniowo, drogą żmudnego dodawania pewnych czynników, przy jednoczesnej częściowej redukcji elementów już poznanych i wypróbowanych, w permanentnym dążeniu do pełnej harmonii i logicznego współdziałania wszystkich składowych dzieła. Ze studiów Roman Tarkowski wyniósł tak ważną znajomość rzeźby realistycznej o znikomym tylko stopniu deformacji modelu. Umiejętność tę zresztą nadal pieczołowicie pielęgnuje wiedząc, że tylko ona jest podwaliną trafnej deformacji, na której z kolei zasadza się sztuka. Inaczej mówiąc artysta, dla osiągnięcia zamierzonego celu, musi sobie dokładnie zdawać sprawę z tego, co i w jakim celu deformuje. Wszelka bowiem deformacja przypadkowa, bądź wynikająca z powierzchownego przyjęcia konwencji wyłącznie formalnej jakiegoś kierunku jest w istocie nieudolnością pełną łatwo uchwytnych niekonsekwencji.

Jednak już wówczas, w owych — mimo skłonności do monumentalizacji — nieco formalnie rozbitych pracach, zarysował się czynnik powracający w wielu jego późniejszych realizacjach — przenikający całą kompozycję ruch. Ta sama, wysublimowana już do kształtów geometrycznych dynamika pojawi się w lotnym trójkącie Pomnika Wdzięczności w Krakowie (za który artysta otrzymał III nagrodę), w smukłej sylwetce „Radość życia” i — w połączeniu z drapieżnie uchwyconą przestrzenią, zagarnię-

tą przez trzy kończaste, spiralnie skręcone ramiona — w na pół tylko figuralnych „Dzieciolach”.

Roman Tarkowski, dążąc do rzeźby możliwie uniwersalnej, nigdy jednak nie stworzył własnego kanonu, zamykającego — poprzez ograniczenie możliwości rozwiązań — drogę dalszych poszukiwań. Mógł więc niemal bezpośrednio od „Dzieciolów” przejść do impresjonistycznej głowy „Bożeny”, zaś od niej do syntetyzowanej i deformowanej głowy „Czarnej dziewczyny”. Wielką lapidarność organicznego kształtu uzyskuje w „Matce”, by rozczłonkować płynnymi alternacjami strzelistą i jakby erozją żłobioną „Mirja II” i znów powrócić do zagadnień faktury i większego rozczłonkowania bryły w „Mirji I”.

Znakomitymi studiami dynamiki i wynikającej z niej ekspresji są „Łucznik” i „Tancerka”, w których artysta wprowadził na wpół tylko materialne linie, uzupełniające nakreślone przez sylwetki wektory ruchu i organizujące jednocześnie oraz chwytające otaczającą rzeźby przestrzeń. W „Wojach” do brył sylwetek i linii dzid oraz mieczy Tarkowski dodał gładkie płaszczyzny tarcz, by w „Nie jesteś sama” powrócić do zwartego kształtu o ostro zaznaczonych podziałach poziomych, które w połączeniu z obłymi formami bryły, znów przesycają całość hamowaną jakby, lecz działającą podskórnie dynamiką i ekspresją.

Równoległe do cyzelowania i coraz to doskonalszego opracowywania bryły Roman Tarkowski prowadzi badania w dziedzinie tworzywa. Znając — jak to już zostało powiedziane — wszystkie techniki, stara się maksymalnie uatrakcyjnić powierzchnię rzeźb. Pracując często w betonie ożywia najrozmaitszymi metodami jego przyrodzoną martwość. Wzbogaca ją i czyni malarską przez dodanie opiłek metalowych, tłuczonego szkła, łusek, więc urozmaica poprzez fakturę i kolor.

Rzeźby Tarkowskiego, poza wymienionymi cechami, łączy w całości jeszcze jeden rys wspólny: jest nim dążenie do monumentalności, bądź raczej myślenie formą o wszelkich cechach monumentalizmu. Wszystkie z nich, nawet należące do gatunku teoretyki, operują podziałami tak dobranymi i tak opracowanymi płaszczyznami, że mogą być powiększone do niemal dowolnych rozmiarów. To samo dotyczy przestrzeni wewnętrznej rzeźb, jak również organizowania przez nie przestrzeni zewnętrznych. Z tej przyczyny żadna, nawet najmniejsza i najbardziej ozdobna jego rzeźba nie sprawia wrażenia błahego bibelotu. Czuje się w nich bowiem potencjalną wielkość. Skalę, ogarniającą człowieka.

Obecna wystawa Romana Tarkowskiego obejmuje okres 30 lat jego bogatej twórczości. Można w nim dostrzec i właściwie ocenić wszystkie walory tej sztuki: wiedzę,

wyobraźnię i wycucie kształtu i bogactwo możliwości, więc to, co określa artystę nie tylko zdolnego lecz i rzetelnego, szanującego swą sztukę, odbiorcę i siebie.

JERZY MADEYSKI

Dans la tourmente des grandes et petites révolutions survenues dans le domaine des arts plastiques au cours des dernières années, dans les multiples manifestations émanant des régions périphériques de maintes disciplines artistiques, on assiste souvent, à moins que ce ne soit déjà chose accomplie, à l'effacement du sens profond de la notion de sculpture, et partant de la compréhension d'un fait très simple en principe, à savoir qu'une sculpture, indépendamment du matériau traité par l'artiste, est avant tout un bloc tridimensionnel, et qu'elle agit sur nous par l'organisation de ses masses et de ses pesanteurs, par la tension de sa surface et l'orientation, la logique et l'expression des forces qu'elle recèle. Une sculpture, c'est avant tout un bloc, et, depuis la découverte par les cubistes de la sculpture transparente et de la forme anamorphosée, c'est aussi l'union de ce bloc avec l'espace ambiant qui le pénètre.

Toutes les autres valeurs de la sculpture n'auront qu'un caractère contingent. Elles viendront compléter et renforcer l'expression, demeurant seulement, même dans leur forme la plus parfaite, une frange épidermique de la sculpture. Ainsi donc, les transformations authentiquement novatrices et constructives de la sculpture s'accomplissent dans les régions du solide et de l'espace, alors même que, dans les systèmes intégrés, celle-ci apparaît en conjonction avec des éléments provenant d'autres disciplines.

Or, la sculpture recèle en outre quelques autres facteurs, ce qui en fait une sorte de résultante de toutes les branches de l'art plastique. Elle a une couleur (celle du matériau) et un contour, ce qui la rapproche du dessin; elle possède, à sa surface, des jeux d'ombres et de lumières, ce qui lui confère des analogies avec la peinture; elle est enfin localisée dans l'espace qu'elle organise d'une certaine façon, ce qui est le propre de l'architecture. Tous ces facteurs pris ensemble, font que la sculpture est la branche la plus compliquée, sinon la plus difficile, de l'arbre exubérant des arts plastiques. On ne saurait donc s'étonner du fait que la sculpture, avec ses multiples techniques et ses possibilités quasi illimitées, nécessite des études très approfondies et des connaissances étendues, qu'elle impose aux artistes ses rigueurs les plus strictes tout en exigeant de leur part la plus grande concentration d'esprit ainsi qu'une responsabilité pleine et entière de toutes leurs décisions.

Roman Tarkowski est bien l'exemple vivant d'une telle attitude artistique, attitude incessamment corrigée et pleinement consciente de ses objectifs, attitude qu'il a contractée lors de ses études poursuivies successivement à l'École Nationale de Sculpture à Zakopane et dans l'ate-

lier de l'éminent sculpteur Jan Szczepkowski, lauréat de l'exposition de Paris, qui lui a appris tous les secrets de la taille du bois. Quant à sa connaissance des procédés techniques, il en a élargi l'éventail à l'Académie des Beaux-Arts de Cracovie, où il a travaillé sous la direction de Xawery Dunikowski, le plus grand sculpteur polonais de la dernière époque.

La guerre ayant interrompu ses études, il les finira en 1946, après la libération du pays du joug allemand. Quatre ans plus tard, à la I Exposition Nationale des Arts Plastiques, il se voit décerner une distinction pour une de ses oeuvres, rachetée par la suite par le Ministère de la Culture et des Beaux-Arts. A partir de cette date, Roman Tarkowski participe à des dizaines d'expositions organisées dans le pays et à l'étranger, remportant de nombreux prix et distinctions. Tout en travaillant au Lucée National des Arts Plastiques de Cracovie, il poursuit des recherches sur les méthodes d'enseignement de la sculpture. Il obtient dans ce domaine des résultats remarquables, couronnés par une exposition révélatrice au Centre International d'Etudes Pédagogiques à Sèvres, près de Paris.

Deux traits distinctifs caractérisent toute l'évolution artistique de Roman Tarkowski: le premier, et peut-être le plus important, découle de sa grande indépendance d'esprit à laquelle il doit son étonnante résistance à toutes les influences extérieures. Tarkowski ne cède ni à la stylisation quelque peu maniériste de Szczepkowski, ni à la pression de Dunikowski, lui-même, le grand maître dont la forte individualité a marqué de son empreinte des générations entières de peintres polonais. Quant au deuxième trait, celui-ci réside dans la démarche intellectuelle de l'artiste, démarche circonspecte et pleinement consciente qui le pousse à découvrir ses propres formules artistiques. Il répugne à toute exagération, à toute démarche conçue seulement pour épater les bourgeois, à tout conformisme aux modes passagères et à toute recherche forcée du modernisme. C'est d'une manière progressive qu'il procède à la résolution des problèmes sculpturaux qui, une fois perçus, sont étudiés par le moyen d'une approche ardue et successive de nouveaux facteurs, après une réduction partielle des éléments déjà connus et confirmés, le tout marqué d'un effort permanent visant à une pleine harmonie et à une organisation logique de toutes les composantes de l'oeuvre.

C'est à ses études supérieures que Roman Tarkowski doit sa connaissance approfondie, et combien importante, de la sculpture réaliste, une sculpture ne comportant qu'un degré minime de déformation du modèle. Il ne cesse d'ailleurs de la cultiver, sachant que c'est en elle qu'existe le fondement de la déformation motivée servant de support

à un art authentique; Autrement dit, pour atteindre l'objectif qu'il s'est fixé, l'artiste doit se rendre parfaitement compte de la nature et de la fonction de la déformation pratiquée. Car, toute déformation irréfléchie ou résultant d'une adhésion insuffisamment motivée à une convention purement formelle relève d'une incapacité pleine de marques d'inconséquence facilement décevables.

Dès cette époque, Roman Tarkowski, en dépit de son penchant à la monumentalisation, fait intervenir, dans ses travaux un nouveau facteur qui vient imprégner toute sa composition et qui réapparaîtra dans maintes de ses réalisations ultérieures, à savoir: le mouvement. Le même dynamisme réduit par sublimation aux formes géométriques rebondira dans le triangle aérien du Mémorial de Gratitude à Cracovie (monument qui a valu à l'artiste le III prix), dans la silhouette élancée de la „Joie de vivre” et dans les „Piverts” oeuvre semi-figurale intégrée dans un espace férocement happé par trois bras pointus et tor-dus en forme de spirales.

Optant pour une sculpture quasi universelle, Roman Tarkowski a toujours répugné à s'astreindre à un canon, celui-ci pouvant mettre obstacle à la poursuite de ses recherches, en restreignant ses possibilités heuristiques. Voilà pourquoi il était parfaitement capable de passer presque directement des „Piverts” à la tête impressionniste de „Bożena” et ensuite, à la tête synthétisée et déformée de la „Jeune fille noire”. Faisant preuve d'une grande concision dans l'agencement de la forme organique dans la „Mère”, il démembre par des alternances fluides sa „Mirja II”, élancée et pour ainsi dire rongée par l'érosion, pour revenir enfin aux problèmes de facture et à une plus grande désagrégation du bloc dans „Mirja II”. L'„Archer” et la „Danseuse” constituent des études remarquables par leur dynamisme et par les valeurs expressives qui en résultent. L'artiste n'y introduit que des lignes semi-matérielles venant compléter les vecteurs du mouvement esquissés par les silhouettes, tout en organisant et démarquant l'espace ambiant. Dans les „Guerriers”, aux blocs des silhouettes et aux lignes des lances et des glaives, Tarkowski ajoute des surfaces lisses de boucliers, pour revenir, dans „Tu n'es pas toute seule”, à une forme compacte aux divisions verticales fortement marquées qui, conjointement avec les formes ovales du bloc viennent de nouveau imprégner l'ensemble de l'oeuvre, qui, bien que freinée dans son mouvement, agit par le dynamisme et l'expression qu'elle recèle.

Parallèlement à l'étude du ciselage et du traitement du bloc, Roman Tarkowski poursuit des recherches sur le matériau. Connaissant à la perfection toutes les techniques, il s'efforce de rendre maximale l'attrayante la

surface de la sculpture. Comme il lui arrive souvent de travailler dans le béton, il tâche, en ayant recours aux diverses méthodes, d'en animer l'apparence naturellement terne. Il l'enrichit et la rend picturale en y ajoutant de la limaille, du verre concassé, des écailles, bref tout ce qui peut contribuer à en relever la facture et la couleur.

En dehors des caractéristiques précitées, les sculptures de Tarkowski possèdent encore un autre trait distinctif commun: tendance vers le monumentalisme, ou plutôt, recours à un outillage mental comportant tous les attributs du monumentalisme.

Toutes les sculptures de Tarkowski, y compris celles qui font partir du genre toreutique, comportent des divisions et des surfaces si bien choisies et étudiées qu'elles peuvent être agrandies à volonté, jusqu'à n'importe quelles dimensions. Il en est de même en ce qui concerne l'espace intérieur de ses sculptures et l'organisation des espaces extérieurs de celles-ci. Voilà une des raisons fondamentales pour lesquelles, aucune des sculptures de Tarkowski, fût-elle la plus petite et la plus agrémentée, ne fait jamais figure d'un bibelot futile. Car, toutes, quelles qu'elles soient, recèlent une grandeur potentielle. Une échelle qui englobe l'homme.

La présente exposition de Roman Tarkowski embrasse une période de 30 années de création artistique, période où l'on peut percevoir et apprécier à leur juste valeur, tous les attributs de cet art: savoir, imagination, sens de la forme et richesse de moyens d'expression, bref tout ce qui définit l'artiste, un artiste talentueux et probe, un artiste témoignant du respect pour son art, pour le destinataire de son oeuvre et pour lui-même.

JERZY MADEYSKI

Traduit par ANTONI PLATKOW

ROMAN TARKOWSKI
30-047 Kraków, ul. Chopina 11a m 1

Ur. 17.X.1912 r. w Posadzie Jaćmierskiej koło Sanoka. Studia: w latach 1928—1932 Państwowa Szkoła Przemysłu Drzewnego w Zakopanem, 1933—1934 Miejska Szkoła Sztuk Zdobniczych i Malarstwa w Warszawie, 1936—1937 praktyka w pracowni prof. Jana Szczepkowskiego. Od 1937 Akademia Sztuk Pięknych w Krakowie, Wydział Rzeźby pod kierunkiem prof. Xawerego Dunikowskiego.

Po wyzwoleniu, jako inwalida wojenny wznawia studia artystyczne, w roku 1946 otrzymuje absolutorium, w 1956 dyplom Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie. Twórczość w dziedzinie rzeźby plenerowej, kameralnej, portretowej i medalierstwa. Wystawia od 1949 r. W 1947 r. rozpoczyna pracę pedagogiczną w Państwowym Liceum Sztuk Plastycznych w Krakowie, gdzie wykłada do chwili obecnej. W 1974 r. otrzymuje tytuł profesora szkoły średniej. Autor programu wykładów z zakresu rzeźby dla liceów plastycznych. Członek Komisji Programowej przy Zarządzie Szkół Artystycznych Ministerstwa Kultury i Sztuki w Warszawie. W roku 1963 wystawa indywidualna metodyki nauczania rzeźby w Paryżu w Le Centre International d'Études Pédagogiques à Sèvres. Wystawa w okresie dwuletnim eksponowana była w różnych ośrodkach metodycznych nauczania artystycznego na terenie Francji. W 1972 r. artysta zaproszony przez Związek Artystów Radzieckich do Moskwy wygłasza prelekcje z zakresu doświadczeń i osiągnięć pedagogiki artystycznej m.in.: w Instytucie Badań Nauczania Artystycznego w Moskwie. W 1977 r. wydaje podręcznik pt. „Metodyka nauczania rzeźby w liceum sztuk plastycznych”, (wydawnictwo Centralnego Ośrodka Pedagogicznego Szkolnictwa Artystycznego w Ministerstwie Kultury i Sztuki, Warszawa).

Pełni szereg funkcji w ZPAP w Krakowie i w Warszawie, m.in.: w roku 1955 otrzymuje funkcję przewodniczącego Sekcji Rzeźby Okręgu ZPAP w Krakowie, a od 1957 wiceprzewodniczącego Sekcji Rzeźby Okręgu ZPAP w Krakowie oraz w latach 1959—1964 członek Komisji Rewizyjnej Okręgu ZPAP w Krakowie, 1971—1972 członek komisji rewizyjnej Okręgu ZPAP w Krakowie, w roku 1956 powołany na członka Głównej Komisji Artystycznej ZPAP w Warszawie, w latach 1973—1974 członek Prezydium Zarządu Głównego ZPAP Sekcji Rzeźby w Warszawie, 1974—1977 członek Prezydium Rady Artystycznej Zarządu Głównego ZPAP, Sekcja Rzeźby w Warszawie.

W 1977 r. mianowany przez Ministra Kultury i Sztuki rzeczoznawcą do spraw oceny dzieł sztuki współczesnej z zakresu rzeźby.

Od 1953 roku uczestniczy w wielu komisjach artystycznych z okazji konkursów lub wystaw.

UDZIAŁ W WYSTAWACH I KONKURSACH:

- 1949 Wystawa sztuki, Kraków, Dom Plastyka
1950 I Ogólnopolska wystawa plastyki, Warszawa Muzeum Narodowe — wyróżnienie
Wystawa Okręgu Krakowskiego ZPAP, Kraków Pałac Sztuki
Ogólnopolska wystawa sztuki, Sopot Pawilony wystawowe
Ogólnopolski konkurs na pomnik F. Dzierżyńskiego — wyróżnienie
1951 Wystawa plastyki Krakowskiego Okręgu ZPAP, Kraków Pałac Sztuki
Ogólnopolski konkurs na rzeźby MDM, Warszawa — wyróżnienie
1952 Wystawa plastyki Krakowskiego Okręgu ZPAP, Kraków Pałac Sztuki

- VIII Ogólnopolska zimowa wystawa plastyki, Radom Muzeum
1953 10 lat Ludowego Wojska Polskiego w plastyce, Warszawa Zachęta
Wystawa Towarzystwa Przyjaciół Sztuk Pięknych, Kraków TPSP
Doroczna wystawa Krakowskiego Okręgu ZPAP, Kraków TPSP
Wystawa zbiorowa ZPAP, Kraków Pałac Sztuki
Wystawa plastyki, Kraków Dom Plastyków
1954 IV Ogólnopolska wystawa plastyki, Warszawa Zachęta
Wystawa wiosenna Krakowskiego Okręgu ZPAP, Kraków Pałac Sztuki
Wystawa Bułgaria w pracach plastyków polskich, Warszawa Zachęta
Wystawa Krakowskiego Okręgu ZPAP, Kraków Pałac Sztuki
1955 Salon Towarzystwa Przyjaciół Sztuk Pięknych 1955, Kraków TPSP
Okręgowa jesienna wystawa plastyki ZPAP Kraków, Kraków Pałac Sztuki
Okręgowa wystawa X-lecia rzeźby ZPAP w Krakowie 1945—1955, Kraków Pałac Sztuki
1956 Wystawa młodej plastyki Okręgu Krakowskiego, Kraków Pałac Sztuki
Ogólnopolski konkurs na pomnik wdzięczności dla Armii Radzieckiej, Kraków — III nagroda
Konkurs Okręgu Krakowskiego ZPAP na pomnik Tadeusza Kościuszki, Kraków — wyróżnienie
1957 Salon Towarzystwa Przyjaciół Sztuk Pięknych 1957, Kraków Pałac Sztuki
Eliminacyjny pokaz rzeźby Okręgu Krakowskiego ZPAP na I Ogólnopolską wystawę rzeźby w roku 1958, Kraków TPSP
1958 Unge Kunstnere Fra Kraków, Oslo, Bergen, Narvik
XIV Ogólnopolska zimowa wystawa plastyki, Radom Muzeum
Salon Towarzystwa Przyjaciół Sztuk Pięknych, Kraków Pałac Sztuki
Wystawa plastyki Krakowskiego Okręgu ZPAP, Łódź BWA
1959 Festiwal Sztuk Plastycznych, III Ogólnopolska wystawa młodego malarstwa, rzeźby i grafiki, Sopot Pawilony wystawowe — wyróżnienie
XV Ogólnopolska zimowa wystawa plastyki, Radom Muzeum
Festiwal Sztuki Krakowa, Kraków Pałac Sztuki
Salon Towarzystwa Przyjaciół Sztuk Pięknych, Kraków Pałac Sztuki
1960 Wystawa Rzeźba polska 1945—1960, Warszawa Zachęta
Festiwal Sztuki Krakowa, Kraków Dom Plastyków
XVI Ogólnopolska zimowa wystawa plastyki, Radom Muzeum
Wystawa Krakowskiego Okręgu ZPAP, Kraków Pałac Sztuki
Salon Towarzystwa Przyjaciół Sztuk Pięknych, Kraków TPSP
1961 Wystawa Jubileuszowa 50-lecia ZPAP Okręgu Krakowskiego, Kraków Pałac Sztuki
Wystawa malarstwa, grafiki i rzeźby Krakowskiego Okręgu ZPAP, Warszawa Galeria ZPAP
Wystawa Towarzystwa Przyjaciół Sztuk Pięknych, Kraków Pałac Sztuki
Polskie dzieło plastyczne w XV-lecie PRL, wystawa rzeźby, Warszawa Muzeum Narodowe

- Konkurs Krakowskiego Okręgu ZPAP na tablicę tysiąclecia miasta Przemyśla, Kraków — I nagroda
1962 Wystawa wiosenna Krakowskiego Okręgu ZPAP, Kraków Pałac Sztuki, Dom Plastyków
Salon Towarzystwa Przyjaciół Sztuk Pięknych, Kraków Pałac Sztuki
XVIII Ogólnopolska zimowa wystawa plastyki, Radom Muzeum
Konkurs Krakowskiego Okręgu ZPAP na pomnik XX-lecia PRL, Kraków — wyróżnienie
1963 Wystawa indywidualna rzeźby (wraz z B. Chromym, T. Ostaszewskim, Z. A. Puget), Wrocław BWA
Wystawa metody rzeźby, Paryż — Sèvres, Le Centre International d'Études Pédagogiques
1964 Wystawa malarstwa, rzeźby i grafiki Krakowskiego Okręgu ZPAP, Poznań BWA
Wystawa indywidualna rzeźby, Sanok Muzeum Historyczne
Wystawa malarstwa i rzeźby artystów krakowskich, Kraków Pałac Sztuki
20 lat PRL w twórczości plastycznej, Kraków Pałac Sztuki
Konkurs na dzieło plastyczne DRN w Sanoku w XX-lecie PRL, Sanok — II nagroda
Konkurs na studzienki pod Wawelem, Kraków — III nagroda i jedna z trzech równorzędnych nagród
1965 Wystawa grafiki i rzeźby w XX-lecie PRL, Warszawa Zachęta
Wystawa Malarstwo, grafika i rzeźba zakupione przez Wydział Kultury PRN m. Krakowa w 1964 r., Kraków Salon ZPAP
Wystawa pokonkursowa rzeźb projektowanych dla parków i placów Krakowa i Nowej Huty, Kraków Hall PRN — wyróżnienie
1966 Indywidualna wystawa rzeźby, Rzeszów Dom Sztuki
Wystawa malarstwa i rzeźby Krakowskiego Okręgu ZPAP, Kraków Salon BWA
Polska rzeźba plenerowa, Opole
Wystawa rzeźby, Kraków Planty
I Festiwal Sztuk Pięknych, Warszawa DAP, Muzeum WP, MDM
Wystawa malarstwa i rzeźby współczesnych twórców z Krakowa i Gdańska, Praga Miejski Dom Kultury
1967 Ogólnopolska wystawa rzeźby 1967, Warszawa Zachęta — nagroda ministra kultury i sztuki
Wystawa Spotkania krakowskie 1967, Kraków Salon BWA
Ogólnopolska wystawa „Człowiek i Praca w Polsce Ludowej”, Warszawa PKiN
Wystawa rzeźby w fotografii, Kraków Klub Dziennikarzy
1968 Ogólnopolska wystawa 25-lecie LWP w twórczości plastycznej, Warszawa Zachęta
Wystawa „Rzeźba roku 1967”, Kraków Pałac Sztuki — wyróżnienie
Festiwal Dni Krakowa, Przegląd malarstwa i rzeźby, Kraków Galeria Pryzmat
1969 Wystawa rzeźby w XXV-lecie PRL, Kraków Pałac Sztuki — nagroda honorowa Okręgu Krakowskiego ZPAP
Wystawa rzeźby plenerowej w XX-lecie Nowej Huty, Nowa Huta — nagroda
Wystawa XXV-lecie LWP, Kraków Klub Oficerski
XXV lat PRL — Człowiek i praca w Polsce Ludowej, Warszawa Zachęta — III nagroda
Wystawa Jubileuszowa 150-lecia ASP w Krakowie, Kraków Pawilon wystawowy BWA
Wystawa propozycji rzeźbiarskich dla poznańskiego Parku

- Przyjaźni Polsko-Radzieckiej, Poznań — medal budowniczego parku
I Ogólnopolskie biennale rzeźby plenerowej, Bytom — wyróżnienie
1970 Wystawa XXV-lecie powiatu sanockiego, Reszów Dom Sztuki
Wystawa prac plastyków krakowskich, Székesfehérvár (Węgry), Muzeum im. króla Stefana
Wystawa w Galerii „Pod Dębem”, Kraków
Wystawa rzeźby, Nowa Huta szpital
Wystawa plenerowa, Krynica
Wystawa Tatrzańska jesień, Zakopane BWA
Wystawa „Rzeźba Roku 1969”, Kraków Pałac Sztuki
1971 Wystawa „Jednej rzeźby”, Kraków MDK
Wystawa w Galerii „Pod Dębem”, Kraków
III Ogólnopolska wystawa rzeźby, Warszawa Zachęta
Wystawa Krakowskiego Okręgu ZPAP, Poznań BWA
Ogólnopolska wystawa malarstwa rzeźby grafiki Portret człowieka, Warszawa Zachęta
Wystawa małych form rzeźbiarskich, Kraków BWA
Wystawa rzeźby plenerowej, Krynica
Indywidualna wystawa rzeźb w metalu, Warszawa Galeria rzeźby
1972 Indywidualna wystawa rzeźb w metalu, Poznań Arsenał
Wystawa rzeźby plenerowej, Kraków
Wystawa rzeźby plenerowej, Krynica
1973 Ogólnopolska wystawa rzeźby plenerowej, Łódź
Indywidualna wystawa rzeźby, Kraków BWA
Krakowski Festiwal Sztuki, Kraków Pawilon BWA
Indywidualna wystawa rzeźby, Zakopane, BWA
1974 Wystawa „Rzeźba Roku”, Kraków Pałac Sztuki
Ogólnopolska wystawa rzeźby w XXX-lecie PRL, Sopot Pawilony wystawowe
Ogólnopolska wystawa małych form rzeźbiarskich, Poznań BWA
„Kraków 74” Wystawa malarstwa grafiki rzeźby architektury wnętrz, Warszawa Zachęta
Ogólnopolska wystawa portretu w XXX-lecie PRL, Radom Muzeum
Ogólnopolska wystawa plenerowa w XXX-lecie PRL, Opole
Ogólnopolska wystawa medalierstwa w XXX-lecie PRL, Rzeszów Dom Sztuki
Malarstwo i rzeźba w XXX-lecie PRL, Kraków Pałac Sztuki
Wystawa indywidualna rzeźby, Opole BWA
Wystawa współczesnej rzeźby i medalierstwa polskiego, Oslo Dom Sztuki
1975 Wystawa „Życie”, Kraków szpital wojskowy
1976 Wystawa Rzeźba w fotografii, Skawina elektrownia
Wystawa indywidualna pn. „Metodyka rzeźby”, Kraków Liceum Sztuk Plastycznych
„Rzeźba Roku Polski Południowej 75”, Kraków Pawilon BWA
„Rzeźba Roku Polski Południowej 76”, Kraków Pawilon BWA
Biennale małych form rzeźbiarskich, Poznań Arsenał
Wystawa medalierstwa, Kraków Muzeum Historyczne
1978 Wystawa medalierstwa polskiego, Sztokholm, Chicago
1978 „Rzeźba Roku Polski Południowej 77”, Kraków Pawilon BWA
Wystawa 400-lecie Zakopanego, Zakopane BWA
Postawy twórcze środowiska krakowskiego, Wrocław BWA
Wystawa indywidualna rzeźby, Sanok Muzeum Historyczne
1979 Wystawa medali środowiska krakowskiego, Düsseldorf

NAGRODY I ODZNACZENIA

Medal X-lecia PRL
Nagrody Ministra Kultury i Sztuki za pracę pedagogiczną, 1961, 1967
Złota Odznaka miasta Krakowa, 1965
Nagroda I stopnia Ministra Oświaty i Wychowania, 1972
Złoty Krzyż Zasługi, 1973
Odznaka „Zasłużony dla Kultury Polskiej”, 1975
Medal Komisji Edukacji Narodowej, 1976
Medal Zwycięstwa i Wolności, 1976
Odznaka „Zasłużony dla miasta Sanoka”, 1977

PRACE W ZBIORACH:

Muzeów Narodowych w Krakowie, Poznaniu i Szczecinie, w Muzeum Śląska Opolskiego w Opolu, Muzeum Historycznego w Sanoku, w zbiorach Galerii Współczesnej w Rzeszowie, zbiorach Ministerstwa Kultury i Sztuki w Warszawie, w zbiorach Prezydium Miejskiej Rady Narodowej w Krakowie oraz Miejskich Rad Narodowych w Krynicy, Opolu i Sanoku.

BIBLIOGRAFIA

WAŻNIEJSZE ARTYKUŁY, WZMIANKI, REPRODUKCJE:

repr. *Wies* nr 14, 9 IV 1950,
Jan Rotter, *Pomyślny rok*, *Dziennik Polski*, XII 1950
repr. *Przegląd Artystyczny* nr 1, 1950
repr. *Przegląd Artystyczny* nr 3, 1950
repr. *Młoda Rzeczypospolita*, 1950
Tadeusz Makarczyński, film dokumentalny „Nowa sztuka” (zdjęcia rzeźb) *Polska Kronika Filmowa*, 1950
(wzm.), Konrad Winkler, *Manifestacja krakowskiej plastyki*, *Dziennik Polski* „od A do Z” nr 15, 8 IV 1951
repr. *Dziennik Polski*, 28 IX 1952
repr. *Dziennik Polski*, 22 VI 1953
(wzm.), *Gazeta Krakowska*, nr 185, 5 VIII 1953, repr.
(wzm.), *W pracowniach artystów-plastyków*, *Głos Szczeciński* nr 199, 20 VIII 1953, repr.
(wzm.), Maciej Gutowski, *Wystawa jubileuszowa*, *Dziennik Polski*, V 1961
(wzm.), Olgierd Jędrzejczyk, *Plastyczne miasto Kraków*, *Gazeta Krakowska*, V 1961
(zof), *Spacerkiem po salonach wystawowych*, *Słowo*, Wrocław 23 VI 1963
dr Władysław Józef Dobrowolski, recenzje, *Polskie Radio*, 1963
Jan Rotter, 15 lat rzeźby profesora Romana Tarkowskiego, *Dziennik Polski* nr 247, 17 X 1964, 2 repr., fot.
repr. *Tempo* (Kraków) nr 46, 19 X 1964
Jan Grygiel, *O rozumny regionalizm*, *Nowiny Rzeszowskie* 265, 7—8 XI 1964, repr.
dr Władysław Józef Dobrowolski, recenzja z wystawy rzeźby Romana Tarkowskiego, *Polskie Radio*, 17 XI 1964
Rzeszowska kronika kulturalna, *Polskie Radio*, 24 XI 1964
(wzm.), *Biuletyn Informacyjny ZPAP* 17, I 1965, s. 14
(wzm.), *Biuletyn Informacyjny ZPAP* 18 II 1965, s. 10.
(wzm.), *Biuletyn Informacyjny ZPAP* 21, V 1965, s. 16
(wzm.), Józef Stachowicz, *Sylwetki*, *Przegląd historyczno-oświatowy*, Warszawa X—XII 1965
Przegląd Artystyczny nr 2, 1965

(wzm.), (sh), *Wystawa rzeźby R. Tarkowskiego*, *Dziennik Polski*, nr 28, 3 II 1966
(wzm.), *Zdarzenia tygodnia*, *Nowiny Rzeszowskie* nr 30, 5—6 II 1966
Cecylia Błońska, *Wystawa rzeźby Romana Tarkowskiego w Rzeszowie*, *Trybuna Ludu* nr 46 wyd. B, 16 II 1966
(wzm.), Cecylia Błońska, *Luka w kalendarzu*, *Trybuna Ludu* nr 46, 16 II 1966
Jan Grygiel, *Wystawa rzeźby Romana Tarkowskiego*, *Nowiny Rzeszowskie* nr 42, 19—20 II 1966, repr.
(wzm.), Jan Grygiel, *Widnokąg* nr 7, 22 II 1966
(wzm.), *Zdarzenia tygodnia*, *Nowiny Rzeszowskie* nr 43, 26—27 II 1966
Spotkanie z rzeźbiarzem, *Polskie Radio*, 27 II 1966
(wzm.), *Kronika plastyczna*, *Kultura* nr 11, 13, III 1966
repr. *Echo Krakowa* nr 109, 10 V 1966
Piotr Skrzynecki, *Wychowawca rzeźbiarzy*, *Echo Krakowa* nr 122, 25 V 1966, fot.
Jerzy Madeyski, *Uczmy się rzeźbić*, *Życie Literackie* nr 7, 12 II 1967
repr. *Dziennik Polski* nr 121, 24 V 1967
(wzm.), *Gazeta Krakowska* nr 123, 24 V 1967, repr.
(wzm.), *Echo Krakowa* nr 129, 3—4 VI 1967, repr.
(wzm.), *Życie Literackie* nr 24, 11 VI 1967
(wzm.), *Biuletyn Informacyjny ZPAP* 47—52, VII—XII 1967, s. 28
Halina Zawrzykraj, *Z wizytą u twórcy komediantów*, *Gazeta Krakowska* nr 192, 13 VIII 1967, repr.
Bielska-Zientarowa, *Rzeźba Polska 1967*, *Świat* nr 51, 17 XII 1967, repr.
(wzm.), S. K. *Rzeźba plenerowa w Krakowie*, *Przegląd Artystyczny* nr 2, 1967
(wzm.), Piotr Skrzynecki, *Czerwiec bogaty w dzieła sztuki*, *Echo Krakowa* nr 148, 26 VI 1967
Józef Stachowicz, *Kultura Jaćmierza i Bażanówki*, *Rocznik Sanocki* 1967, 6 repr.
(nie sygn.), *w Zachęcie*, *Zwierciadło* nr 2, 14 I 1968, repr.
(wzm.), *Biuletyn Informacyjny ZPAP* 53—54, I—II 1968
(wzm.), *Życie Literackie* nr 42, 20 X 1968, repr.
(wzm.), Jerzy Madeyski, *Wojsko i plastycy*, *Życie Literackie*, X 1968
(nie sygn.), *Powrót do monolitu*, *Polska* nr 4, 1968, repr.
W. Tichanowa, *Polska rzeźba plenerowa*, *Dekoratiwno-Iskusstwo* nr 11, Moskwa 1968, repr.
Kronika Krakowska, *Telewizja*, 1968
(nie sygn.), *Ludowe Wojsko Polskie w twórczości krakowskich plastyków*, *Echo Krakowa* nr 109, 10—11 V 1969, repr.
(wzm.), *Biuletyn Informacyjny ZPAP* 69—70, V—VI 1969
repr. *Echo Krakowa* nr 245, 18 X 1969
repr. *Dziennik Polski* nr 259, 31 X 1969
Lekcja rzeźby, *kronika krakowska*, *Telewizja*, 1969
repr. *Głos Wielkopolski* nr 6, 8 I 1970
Krystyna Zbijewska, *Komedianci przed teatrem*, *Dziennik Polski* nr 15, 18—19 I 1970, repr.
Program lokalny telewizji, *Poznań* I 1970
(wzm.), Andrzej Bronisław Krupiński, *By król nie był nagi*, *Dziennik Polski* nr 38, 14 II 1970
Andrzej Sawicki, *Uroda przedmiotów*, *Gazeta Krakowska* nr 68, 21 III 1970, repr.
(wzm.), Andrzej Pollo, *Krakowskie sukcesy*, *Dziennik Polski* nr 194, 16 VIII 1970
Andrzej Sawicki, *W pracowni Romana Tarkowskiego*, *Gazeta Krakowska* nr 229, 26 IX 1970, repr.
Dziennik Południowy, *Telewizja Polska*, 1970
(wzm.), *Dziennik Polski* nr 59, 11 III 1971
(wzm.), *Od jednego rzeźbiarza do 20 malarzy*, *Echo Krakowa* nr 60, 12 III 1971

(wzm.), *Mała kronika*, *Gazeta Krakowska* nr 60, 12 III 1971
(nie sygn.), *Galeria „Pod dębami”*, *Dziennik Polski* nr 72, 3 VI 1971, repr.
(wzm.), Andrzej Pollo, *Dwa pokazy rzeźby krakowskiej*, *Dziennik Polski* nr 157, 4 VII 1971
(wzm.), Andrzej Pollo, *Małe formy czy miniatury*, *Dziennik Polski* nr 187, 8 VIII 1971
repr. *Gazeta Krakowska* nr 228, 25 IX 1971
Wojciech Krauze, *Z sal wystawowych*, *Galeria rzeźby*, *Życie Warszawy* nr 294, 9 XII 1971
Zbigniew Florczak, *Pomówmy o sztuce — kto kupi rzeźbę*, *Express Wieczorny* nr 302, 22 XII 1971
(wzm.), Andrzej Pollo, *Kontynuacje*, *Dziennik Polski* 1971
(wzm.), Helena Tany, *Zaçarowane mesto*, *Osvetova Praca* nr 23 *Bratysława* 1971
(wzm.), *Biuletyn Informacyjny ZPAP* 91—92, 1971, s. 50
(wzm.), Andrzej Pollo, *Rzeźba roku 1971*, *Dziennik Polski* nr 49, 27 II 1972
Jerzy Madeyski, *Rzeźby Tarkowskiego*, *Życie Literackie* nr 11, 12 III 1972, repr.
(wzm.), Andrzej Pollo, *Sukces krakowskich plastyków*, *Dziennik Polski* nr 143, 17 VI 1972
repr. *Dziennik Polski* nr 150, 25 VI 1972
(wzm.), *Sala wystawowa bez ścian*, *Przekrój* nr 1426, 6 VIII 1972
repr.
(wzm.), *Nagrody ministra*, *Echo Krakowa* nr 301, 23 XII 1972
(nie sygn.), *Figura o dwóch profilach*, *Magazyn Kulturalny* nr 3, 1972, repr.
Wojciech Krauze, *Przegląd galerii warszawskich*, *Przegląd Artystyczny* nr 2, 1972, repr.
(wzm.), *Biuletyn Informacyjny ZPAP* 101/102, 1972, s. 54
(nie sygn.), *Plastyka*, *Życie Literackie* nr 2, 14 I 1973
(wep), *Nowy sezon wystawowy krakowskich artystów*, *Echo Krakowa* nr 208, 4 XII 1973
(Jana), *Grafika i rzeźba BWA*, *Gazeta Krakowska* nr 212, 5 IX 1973
Stefan Papp, *Wernisaże*, *Dziennik Polski* nr 211, 6 IX 1973
Tadeusz Nyczek, *Wystawy wspomnienia*, *Echo Krakowa* nr 212, 8 IX 1973
Olgierd Jędrzejczyk, *Cztery wystawy cztery sprawy*, *Gazeta Krakowska* nr 215, 8 IX 1973
Stefan Papp, *Wernisaże*, *Dziennik Polski* nr 214, 9 IX 1973
(wzm.), *Dziennik Polski* nr 214, 9 IX 1973, repr.
Jan Rotter, *Ruch zaklęty w rzeźbie*, *Tempo* nr 75, 20 IX 1973, repr.
repr. *Dziennik Polski*, 7 X 1973
repr. *Tempo* nr 98, 10 XII 1973
J.K. *Wystawa rzeźby Romana Tarkowskiego*, *Dziennik Polski* nr 301, 20 XII 1973
Reportaż z indywidualnej wystawy rzeźby w BWA, *Zakopane*, *Telewizja Polska program I*, 26 XII 1973
(wzm.), *Filmowy informator prasowy*, *Zakopane* 1973
Krakowski informator kulturalny, *Dziennik Polski* nr 5, 6 I 1974, 2 repr.
(wzm.), Jerzy Madeyski, *Konceptualizm zwyciężysz*, *Życie Literackie* nr 44, 4 II 1974
repr. *Życie Literackie* nr 9, 3 III 1974
(wzm.), Jerzy Madeyski, *Krakowska Rzeźba Roku*, *Życie Literackie* nr 16, 21 IV 1974
Ludmiła Urazowa, *Sztuka rzeźby monumentalnej*, *Inostrannaja Literatura*, Moskwa VII 1974, repr.
Ludmiła Urazowa, *Człowiek i praca w twórczości polskich artystów*, *Iskusstwo*, Moskwa VII 1974, repr.
Ludmiła Urazowa, *Rzeźby Romana Tarkowskiego*, *Iskusstwo* nr 2 Moskwa 1974, repr.

Jerzy Madeyski, *Sztuka rzeźbiarska Romana Tarkowskiego*, *Magazyn Kulturalny* nr 4, 1974, repr., fot.
Rzeźba „Woje” *Romana Tarkowskiego*, *Gazeta Sanocka* nr 12, 15 VI 1975, repr.
Ludmiła Urazowa, *Rzeźby Romana Tarkowskiego*, *Iskusstwo IX* 1975, repr.
repr. *Życie Literackie* nr 43, 26 X 1975
(wzm.), *Nowe wystawy*, *Echo Krakowa* nr 35, 13 II 1976
Barbara Rotter, *Przeobrażenie*, *Dziennik Polski* nr 44, 24 II 1976
(wzm.), *Echo Krakowa* nr 45, 25 II 1976, repr.
Ludmiła Urazowa, *Przyszłość w dobrych rękach*, *Sowietskaja Kultura* nr 58, 20 VII 1976
(wzm.), *Odnaczenia dla pedagogów*, *Echo Krakowa* nr 233, 15 X 1976
(wzm.), *Sanockie rzeźby plenerowe*, *Express Wieczorny* nr 280, 13 XII 1976, repr.
(4 wzm.), *Kronika Krakowa* 1971, *Kraków Telewizja Polska* 1976
Jerzy Biały, *W szkole i pracowni*, *Kraków*, *Telewizja Polska* 1976
Plastyka, *Życie Literackie* nr 11, 13 III 1977, repr.
Rzeźba roku 1976, *Dziennik Polski* nr 86, 18 IV 1977, repr.
Jerzy Madeyski, *Rzeźba Polski Południowej*, *Życie Literackie* nr 20, 15 V 1977, repr.
(wzm.), Jerzy Madeyski, *Pałapki wolności*, *Sztuka* nr 4, 1977
(erb), *Rzeźbiarz z Sanoka dla swego miasta*, *Kurier Polski* nr 216, *Warszawa* 12 X 1978
Ludmiła Urazowa, *Książka Romana Tarkowskiego o rzeźbie*, *Iskusstwo* nr 2, Moskwa 1978
Teresa Bętkowska, *Rozmowa z rzeźbiarzem — Romanem Tarkowskim*, *Gazeta Południowa* nr 157, 15 VII 1979, fot.

KATALOGI WYSTAW

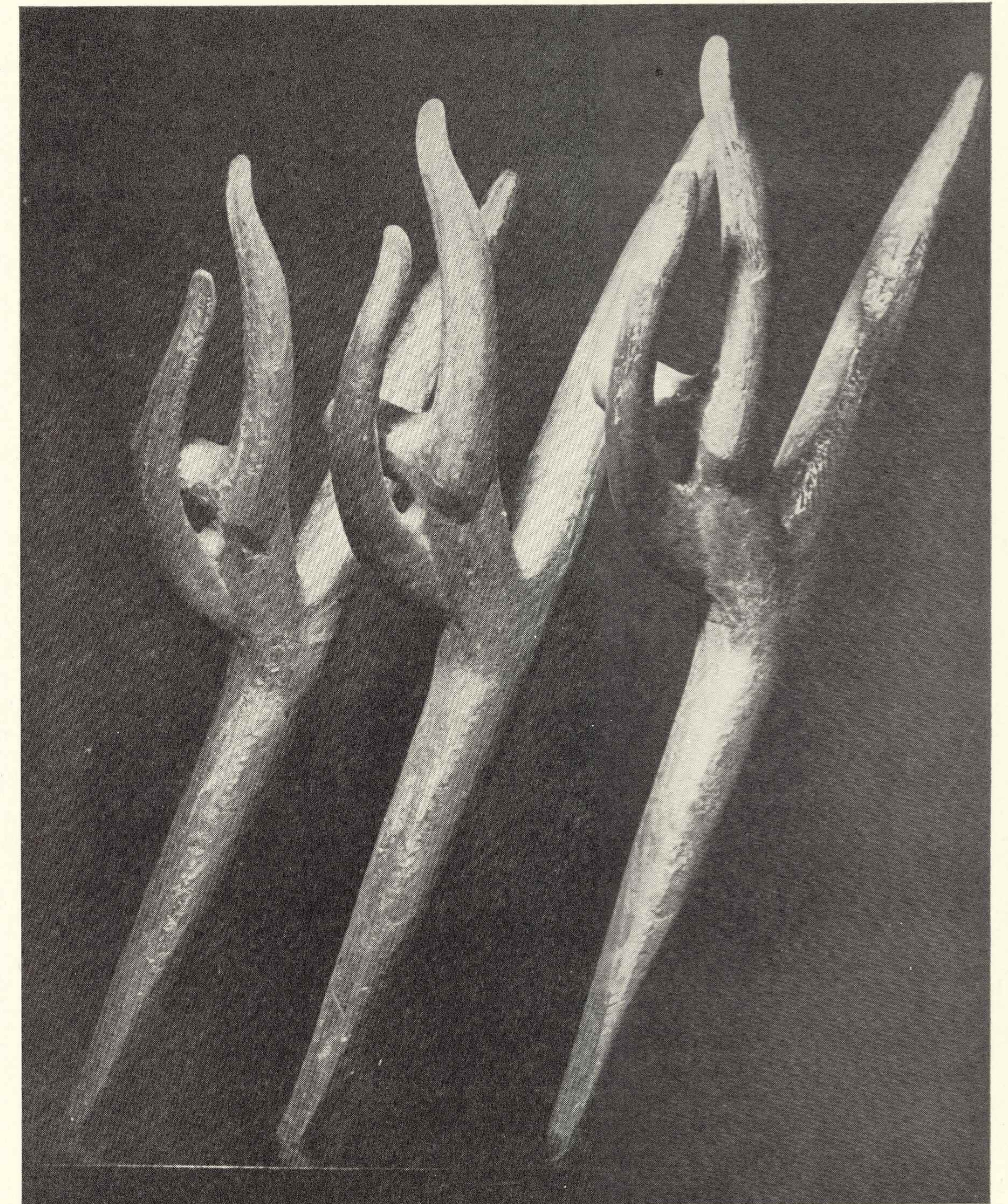
I Ogólnopolska wystawa plastyki, wstęp Janusz Starzyński, Juliusz Krajewski, Warszawa 1950, poz. kat. 480—481
Wystawa plastyki Okręgu Krakowskiego ZPAP, wstęp Sekcja malarstwa ZPAP Kraków, Kraków 1951, poz. kat. 132
Wystawa plastyki Okręgu Krakowskiego ZPAP, Kraków 1952, poz. kat. 240—241
VIII Wystawa zimowa o charakterze ogólnopolskim, wstęp Zarząd TPSP w Radomiu, Radom 1952, poz. kat. 137—138
10 lat Ludowego Wojska Polskiego w plastyce, wstęp Lucjan Motyka, Kazimierz Konieczny, Warszawa 1953, poz. kat. 287
Katalog dorocznej wystawy Okręgu Krakowskiego ZPAP, Kraków 1953, poz. kat. 274
IV Ogólnopolska wystawa plastyki malarstwo, rzeźba, grafika, satura, wstęp Lucjan Motyka, Janusz Bogucki, Warszawa 1954, poz. kat. 405
Wystawa Bułgaria w pracach plastyków polskich, wstęp Antoni Korczowski, Warszawa 1954, poz. kat. 31, 1 repr.
Katalog wystawy Okręgu Krakowskiego ZPAP, Kraków 1954, poz. kat. 321—322, 1 repr.
Salon Towarzystwa Przyjaciół Sztuk Pięknych 1955, wstęp TPSP Kraków 1955, poz. kat. 242
Okręgowa jesienna wystawa plastyki ZPAP, malarstwo grafika rzeźba, wstęp Bronisław Heyduk, Kraków 1955, poz. kat. rzeźby 18, 1 repr.
Okręgowa wystawa X-lecia rzeźby ZPAP w Krakowie 1945—1955, wstęp Fryderyk Toth, Kraków 1955, poz. kat. 90—95, 1 repr.
Wystawa młodej plastyki Okręgu Krakowskiego, wstęp Komitet Organizacyjny, Kraków 1956, poz. kat. 513—514
Salon Towarzystwa Przyjaciół Sztuk Pięknych 1957, wstęp TPSP, Kraków 1957, poz. kat. 178—179, 1 repr.

Eliminacyjny pokaz rzeźby Okręgu Krakowskiego ZPAP na I Ogólnopolską wystawę rzeźby w r. 1958, Kraków 1957, poz. kat. 48—52
 Wystawa plastyki Okręgu Krakowskiego ZPAP, Łódź 1958, poz. kat. 104—105
 Festiwal Sztuk Plastycznych, III Ogólnopolska wystawa młodego malarstwa rzeźby i grafiki, wstęp Andrzej Kossakowski, Sopot 1959, poz. kat. rzeźby 50
 XV Ogólnopolska wystawa zimowa plastyki, wstępy Stefan Witkowski, Zofia Baranowicz, Radom 1959, nota biogr., poz. kat. rzeźby 51
 Festiwal Sztuki Krakowa, wstęp Czesław Rzepiński, Kraków 1959, poz. kat. rzeźby 23
 Rzeźba polska 1945—1960, wstęp komisarz wystawy, Warszawa 1960, poz. kat. 341-342, repr. 341
 Festiwal Sztuki Krakowa, Kraków 1960, poz. kat. 175, repr.
 XVI Ogólnopolska wystawa plastyki w Radomiu, wstęp Stefan Witkowski, Radom 1960, poz. kat. rzeźby 52—53, repr. 53
 Wystawa Jubileuszowa 50-lecia ZPAP Okręgu Krakowskiego, wstęp prof. Wacław Taranczewski, Kraków 1961, poz. kat. rzeźby 21—22, 1 repr.
 Wystawa malarstwa, grafiki i rzeźby Okręgu Krakowskiego ZPAP, Warszawa 1961, poz. kat. rzeźby 4
 Polskie dzieło plastyczne w XV-lecie PRL. Wystawa rzeźby, wstęp Ksawery Piwocki, Warszawa 1961, nota biogr., kronika, poz. kat. 341—342
 Wystawa wiosenna Okręgu Krakowskiego ZPAP, Kraków 1962, poz. kat. 196
 XVIII Ogólnopolska wystawa plastyki w Radomiu, wstęp Jerzy Szymkowicz-Gombrowicz, Radom 1962, poz. kat. rzeźby 58
 Wystawa rzeźby Bronisława Chromego, Tadeusza Ostaszewskiego, Zofii Albany Puget, Romana Tarkowskiego, Wrocław 1963
 Wystawa rzeźby Romana Tarkowskiego, wstęp Władysław Józef Dobrowolski, Sanok 1964, Rzeszów 1965, nota biogr., 33 rzeźby, 11 repr.
 Wystawa malarstwa i rzeźby, wstęp nie sygn., Kraków 1964, poz. kat. rzeźby 26
 20 lat PRL w twórczości plastycznej, malarstwo rzeźba grafika, Kraków 1964, nota biogr., 3 poz. w kat. rzeźby, repr.
 XX lat PRL w twórczości plastycznej. Wystawa grafiki i rzeźby, wstęp nie sygn., Warszawa 1965, nota biogr., poz. kat. rzeźby 112
 Festiwal Sztuk Pięknych, wstępy Andrzej Janota, Juliusz Starzyński, do działu rzeźby Stanisław K. Stopczyk, Warszawa 1966, poz. kat. rzeźby 135, repr.
 Ogólnopolska wystawa rzeźby 1967, wstęp Rajmund Gruszczyński, Warszawa 1967, poz. kat. 169—171, 169 repr.
 Człowiek i Praca w Polsce Ludowej, wstęp Włodzimierz Buczek, Warszawa 1967, poz. kat. rzeźby 78
 Spotkania krakowskie 1967, wstęp Jerzy Madeyski, Kraków 1967, nota biogr., 5 rzeźb, 5 repr.
 Ogólnopolska wystawa 25-lecie Ludowego Wojska Polskiego w twórczości plastycznej, wstępy Zbigniew Szydłowski, Ksawery Piwocki, Warszawa 1968, nota biogr., poz. kat. 66, repr.
 Rzeźba Roku 1967, wstęp nie sygn., Kraków 1968, poz. kat. 65—67, 1 repr.
 25 lat PRL, Okręg Krakowski ZPAP, Rzeźba, wstęp W. Loranc, Kraków 1968, nota biogr., 1 rzeźba, 1 repr.
 I Ogólnopolskie biennale rzeźby plenerowej, wstęp Jerzy Dalek, nota biogr., Bytom 1969, repr.
 XXV lat PRL, Człowiek i praca w Polsce Ludowej, wstęp Wiesław Adamski, Warszawa 1969, poz. kat. rzeźby 154, 203, 1 repr.
 Rzeźba Roku 1969, wstęp nie sygn., Kraków 1970, poz. kat. 31
 III Ogólnopolska wystawa rzeźby, Warszawa 1971, poz. kat. 129
 Ogólnopolska wystawa malarstwa rzeźby i grafiki. Portret Czło-

wieka, Warszawa 1971, poz. kat. 49
 Rzeźba Romana Tarkowskiego, wstęp Andrzej Pollo, Warszawa 1971, nota biogr., 21 rzeźb, 9 repr.
 Roman Tarkowski, wstęp Jerzy Madeyski, Poznań 1972, nota biograf., 26 rzeźb, 1 repr.
 Rzeźba Romana Tarkowskiego, wstęp Jerzy Madeyski, Kraków, Zakopane 1973, nota biogr., 41 rzeźb, 11 repr.
 Kraków 74, malarstwo grafika rzeźba architektura wnętrz, wstęp Stanisław Rodziński, Warszawa 1974, poz. kat. rzeźby 84—85, 1 repr.
 Roman Tarkowski, wstęp Stanisław Rodziński, Opole 1974, nota biogr., bibliografia, 32 rzeźby, 7 repr.
 I Biennale małych form rzeźbiarskich, wstęp Maria Domurat, Poznań 1977, nota biogr., poz. kat. 99, repr.
 Rzeźba Romana Tarkowskiego, wstęp Jerzy Madeyski, Sanok 1978, 30 rzeźb, 4 repr.

ROCZNIKI CBWA

Rocznik CBWA 1957, Warszawa 1961, s. 129
 Rocznik CBWA 1958, Warszawa 1963, s. 171
 Rocznik CBWA 1959—1960—1961, Warszawa 1965, s. 319
 Rocznik CBWA 1962, Warszawa 1966, s. 288
 Rocznik CBWA 1963—1964, Warszawa 1971, s. 517
 Rocznik CBWA 1965—1966—1967, Warszawa 1972, s. 804
 Rocznik CBWA 1968—1969—1970 (w przygotowaniu)

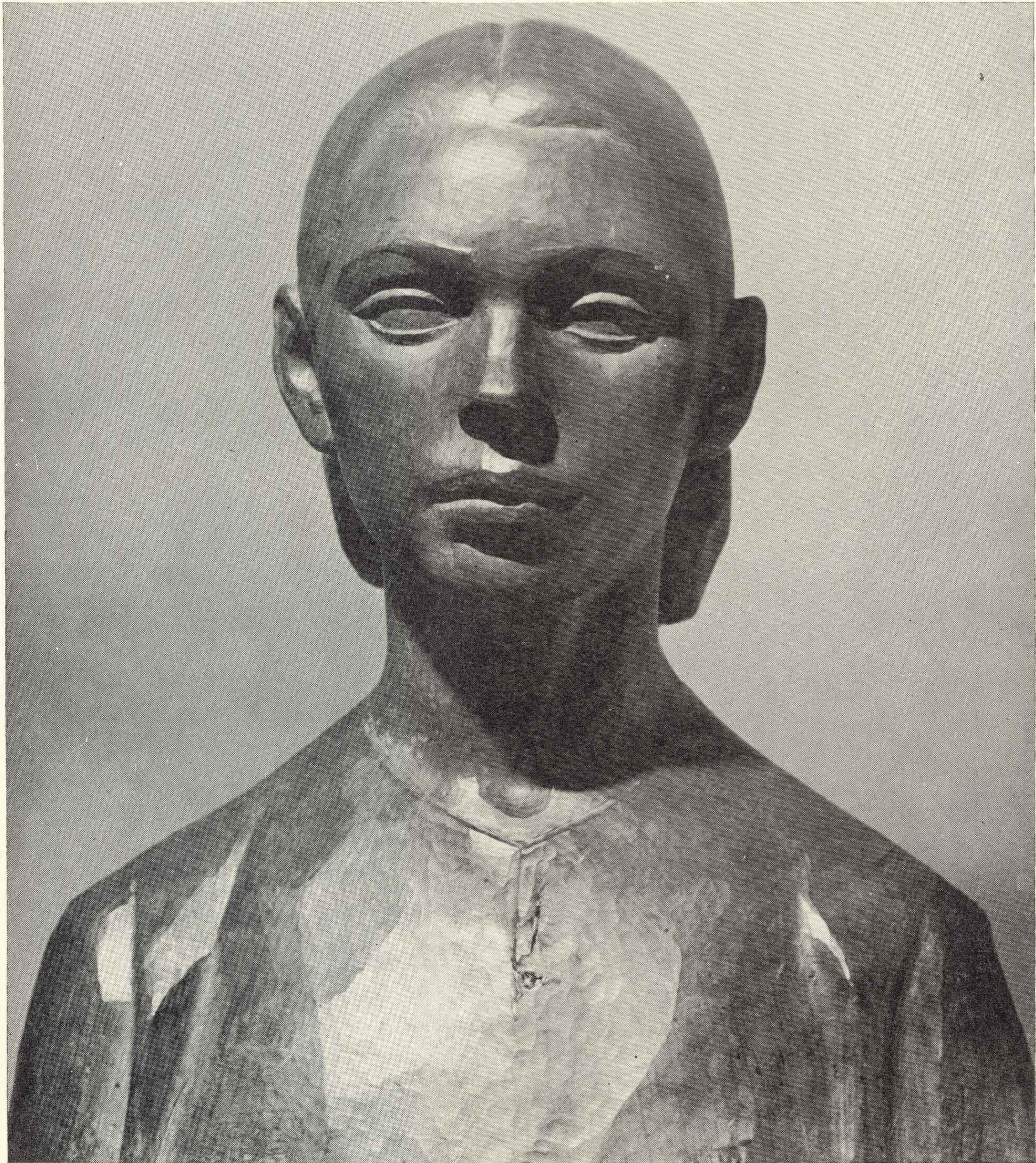
Balet, 1972

Georgette, 1957

Božena, 1957

Kryśka, 1954

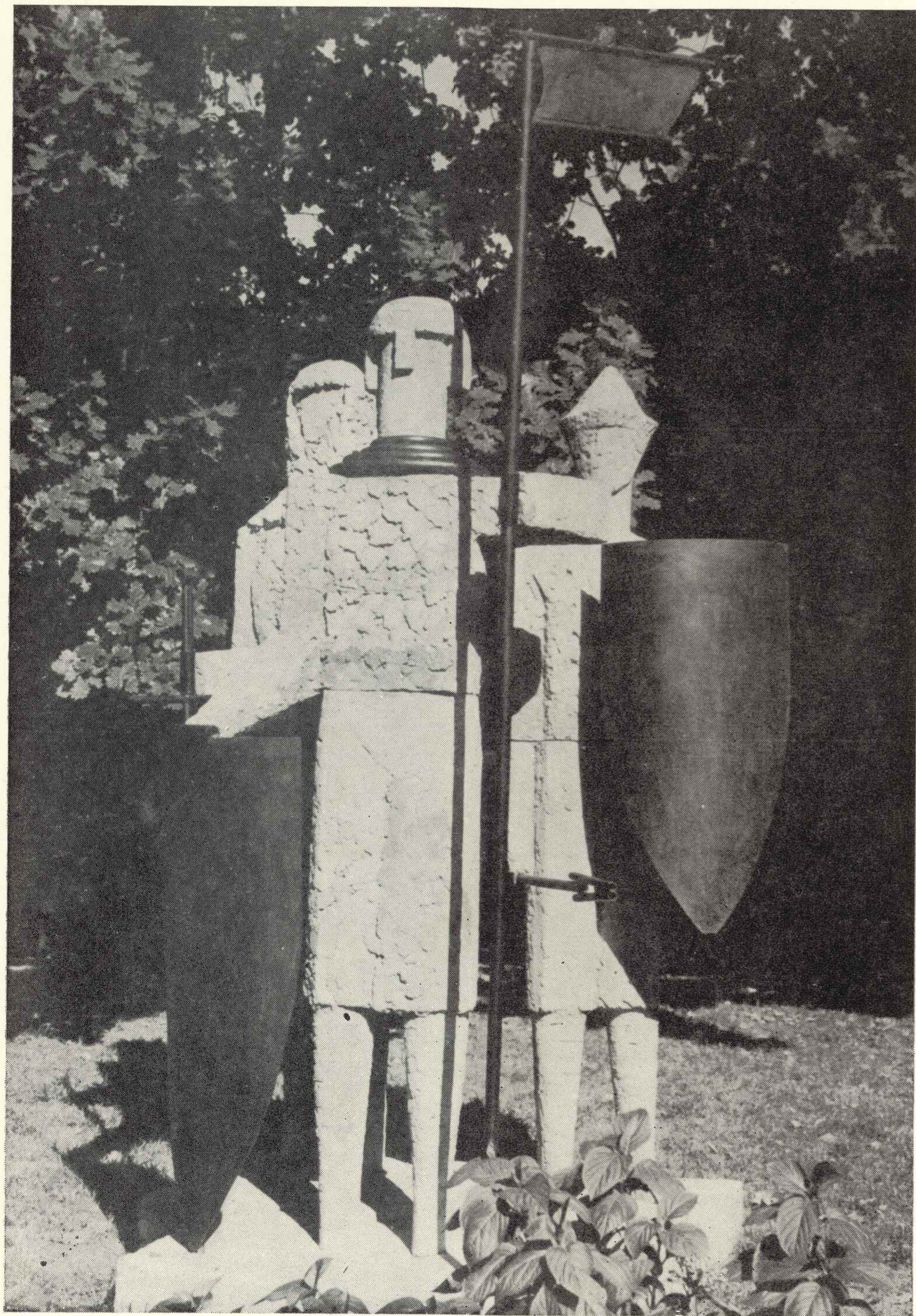
Czarna dziewczyna, 1961

Sława i Chwała, 1969

Zagrożeni, 1976

Woje, 1968

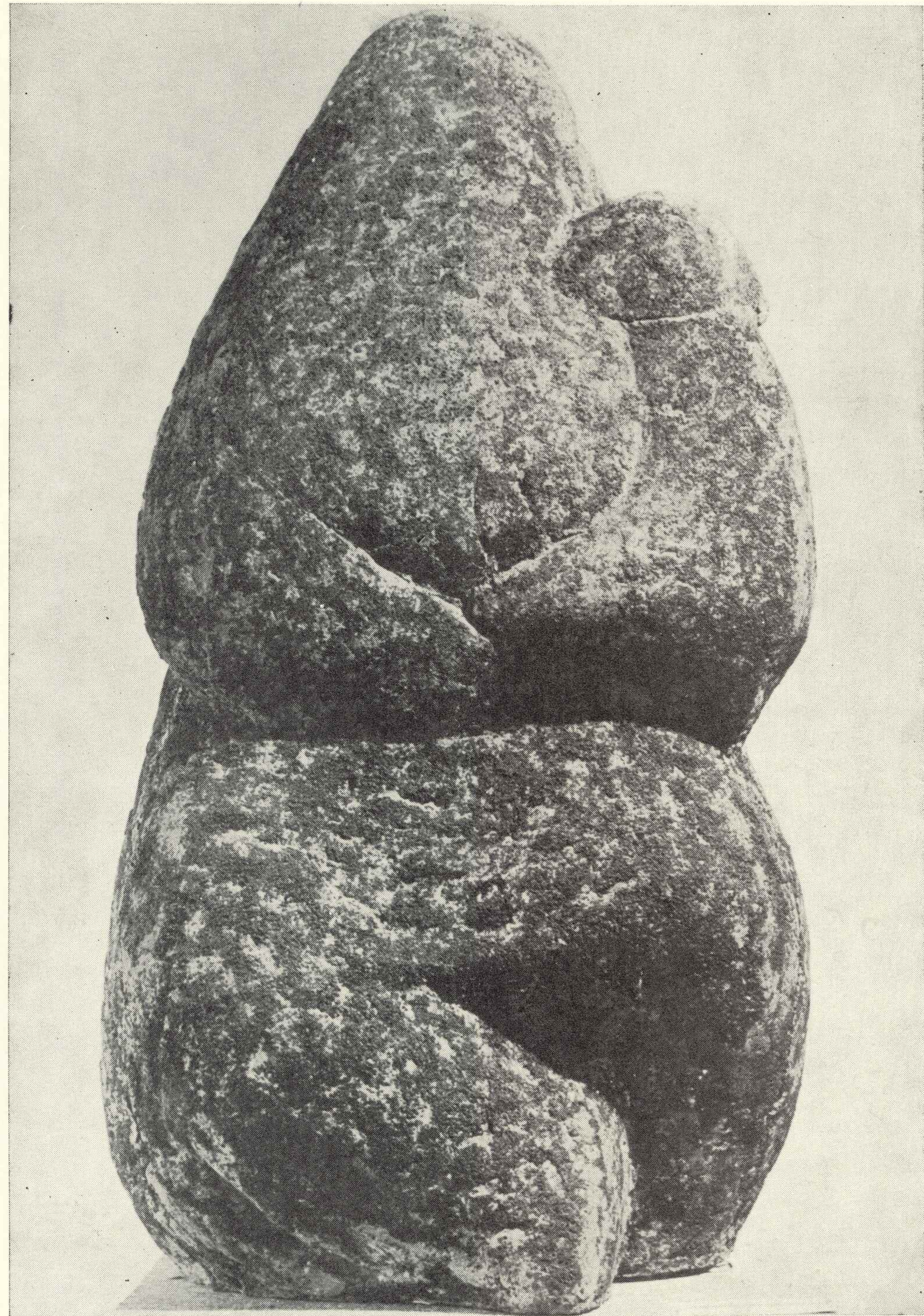
Komedianci, 1967

Macierzyństwo, 1961

Matka, 1962

Chlopka, 1968

Nie jesteś sama, 1969

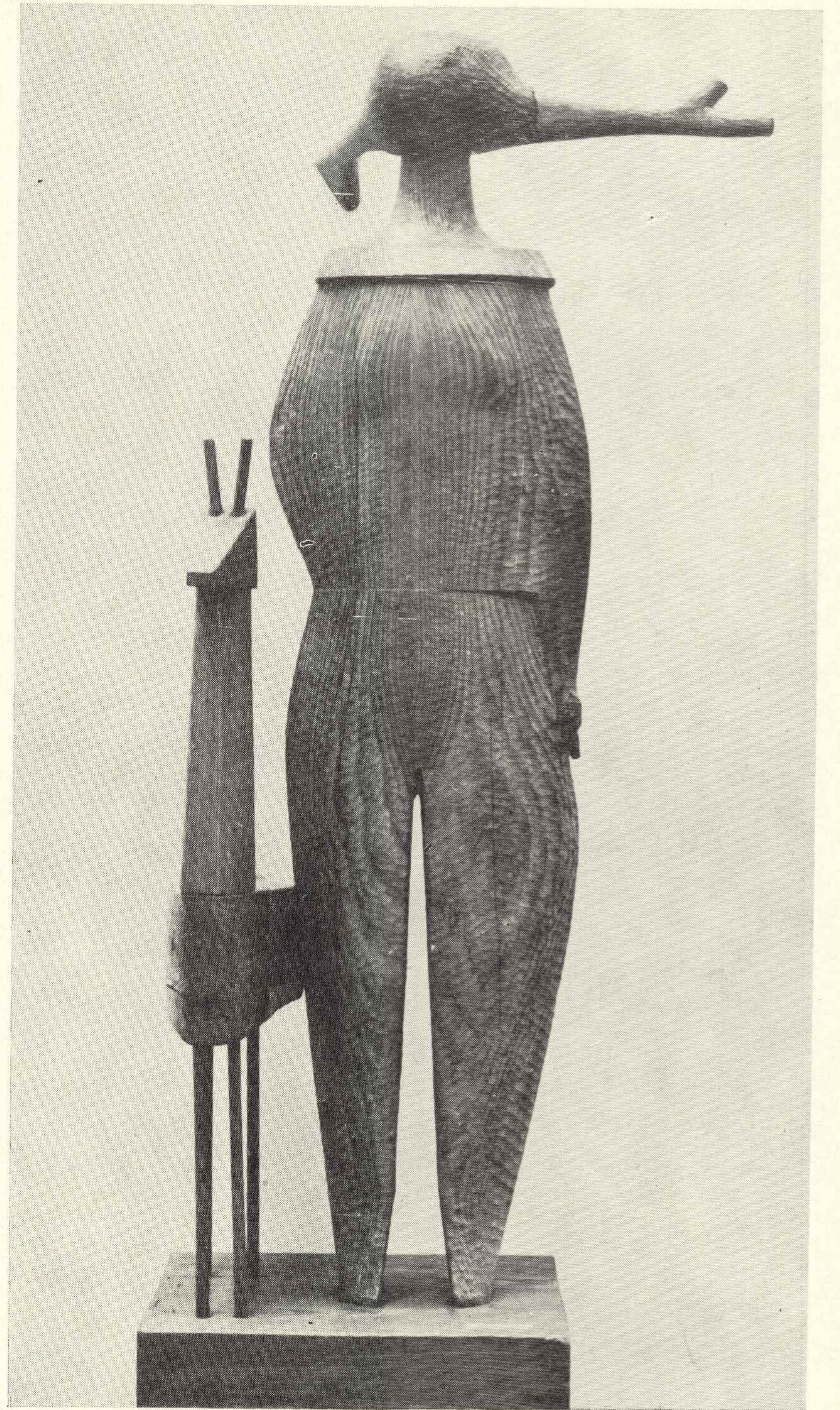
Mirja,
1963

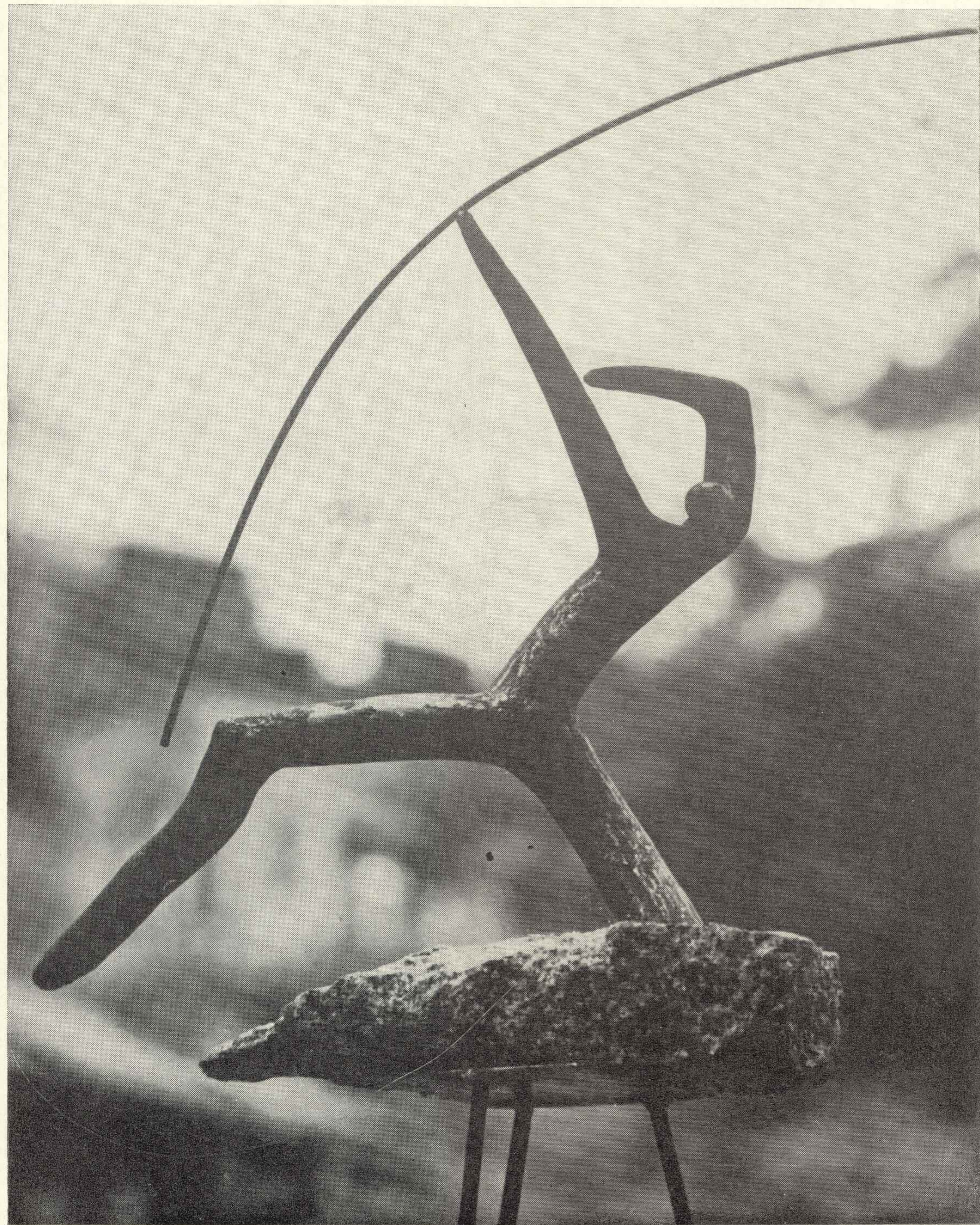
Aktor
1970

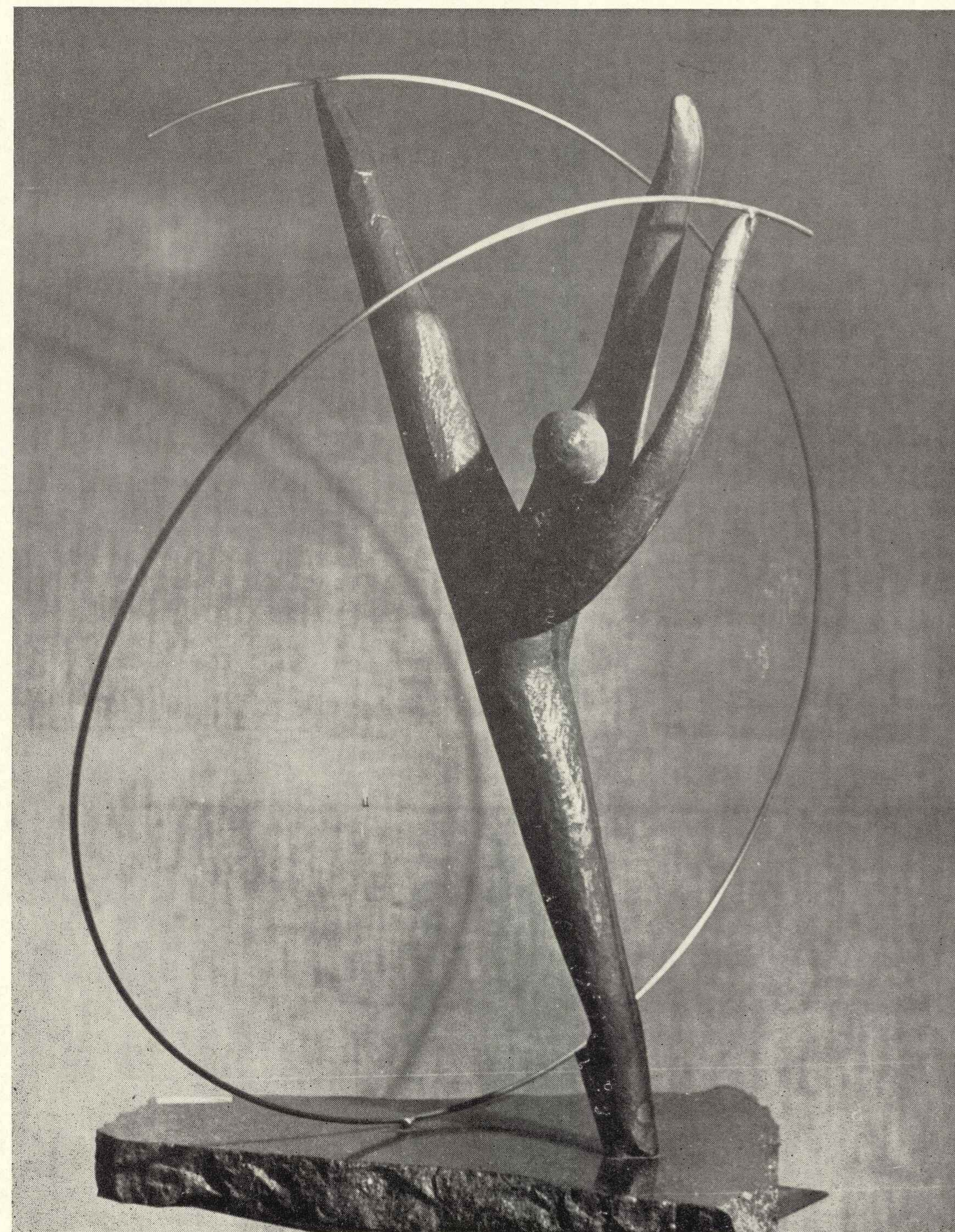
Radość życia
1967

Diana
1973

Łuczniak, 1957

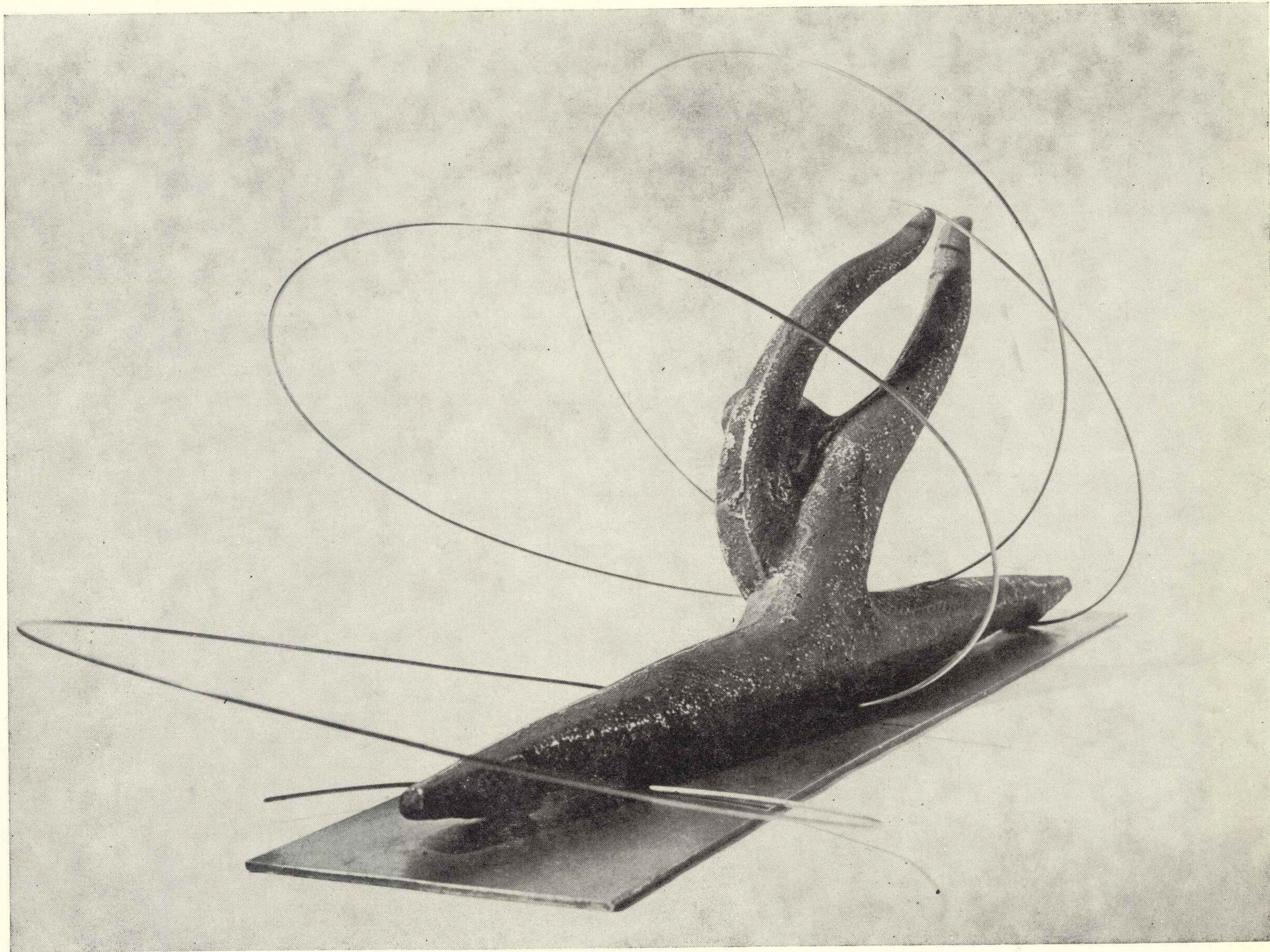
Tancerka, 1963

Pilkarz, 1963

Dziewczynka, 1957

Tancerka III, 1972

Medal 600-lecia UJ, 1961, awers rewers

SPIS PRAC

- 1.* Głowa studenta, 1949, gips, 60
wł. Ministerstwa Kultury i Sztuki (model gipsowy)
wł. MRN Rzeszów (drewno)
2. Czerwony sztandar, 1949, gips patynowany, 101
wł. Ministerstwa Kultury i Sztuki
3. Szopenowi, 1949, gips
4. Feliks Dzierżyński, 1950, gips,
współpraca: inż. arch. A. Domański
5. Portret ucznia, 1950, gips, 54
wł. Ministerstwa Kultury i Sztuki
6. Portret modela, 1950, gips, 52
7. Partyzanci, 1951, gips patynowany, 120
8. Stolica, 1951, gips
9. Morze, 1951, gips
10. Śląsk, 1951, gips
- 11.* Portret Romana W., 1952, gips brąz, 48
wł. Ministerstwa Kultury i Sztuki (model gipsowy)
wł. Muzeum Historycznego w Sanoku (brąz)
12. Rzeźba olimpijska, 1952, gips
13. Rybacy, 1952, gips
14. Prawo do pracy i nauki, 1952, gips, 180
wł. Ministerstwa Kultury i Sztuki
15. Pomnik partyzanta, (projekt), 1952, gips
współpraca: inż. arch. Roman Wołyniec
- 16.* Portret Bogusi, 1953, gips brąz, 40
wł. Ministerstwa Kultury i Sztuki (model gipsowy)
17. Głowa ucznia, 1953, gips patynowany, 5:
wł. Ministerstwa Kultury i Sztuki
18. Przodownik Cyran, 1953, gips
19. Portret Billewicza, 1953, 46
20. Krysia, 1954, gips, 50
wł. Muzeum Narodowego w Krakowie
21. Elżbieta, 1954, gips patynowany, 58
22. Z Bułgarii, 1954, gips
23. Na straży granic, 1954, gips, 160
wł. Ludowego Wojska Polskiego
24. Krysia II, 1955, gips, 37
wł. Ministerstwa Kultury i Sztuki
- 25.* Nasza młodość, 1955, gips patynowany, 85
26. Oświęcim — Głód, 1956, gips patynowany, 200
- 27.* Oświęcim — Głód, portret, 1956, brąz, 51
28. Tadeusz Kościuszko, 1956, gips
29. Pomnik wdzięczności dla Armii Radzieckiej (projekt), 1956
współpraca: Regina Tarkowska, inż. arch. Olgierd Krajewski,
inż. arch. Zbigniew Gądek
- 30.* Bożena, 1957, gips brąz, 50
wł. Ministerstwa Kultury i Sztuki, (model gipsowy)
wł. Muzeum Śląska Opolskiego w Opolu (brąz)
31. Madonna, 1957, sztuczny kamień, 180
zrealizowana: Humniska k.Brzozowa
współpraca: Regina Tarkowska
32. Dziecioty, 1957, gips patynowany, 32
wł. Ministerstwa Kultury i Sztuki
33. Łyżwiarze, 1957, gips patynowany, 100×54
wł. Muzeum Historycznego w Sanoku
- 34.* Snieżki, 1957, żeliwo granit, 26
- 35.* Łucznik, 1957, żeliwo granit, 60
36. Dziewczynka II, 1957, beton patynowany, 100
zrealizowana: Szkoła Muzyczna im. M. Karłowicza, Nowa Huta
- 37.* Wytworna, 1957, żeliwo beton, 117
- 38.* Kościuszko, moneta, 1958, brąz, ϕ 200
- 39.* Mickiewicz, moneta, 1958, srebro brąz, ϕ 200
- 40.* Kopernik, moneta, 1958, brąz, ϕ 200
współpraca: Adam Stalony-Dobrzański
41. Oświęcim, (projekt pomnika) 1958
współpraca: inż. arch. Zbigniew Gądek
42. Ewa, 1958, beton patynowany, 53
wł. Muzeum Historycznego w Sanoku
43. Studzienki pod Wawelem, 1959, gips
zrealizowane
44. Fontanna, 1959, gips
- 45.* Frasośliwy, 1959, beton patynowany, 107
46. Nosorożec, 1960, żeliwo-beton, 95×60
- 47.* Zwierzak, 1960, żeliwo-beton, 70
- 48.* Georgetta, 1960, drewno, 44
49. Tablica 1000-let Przemysła, 1960, brąz, 70×100
zrealizowana: Przemysł, Rynek
współpraca: Eugeniusz Waniek
wersja II kuta w aluminium, 1967
- 50.* Ewa II, 1960, drewno
wł. Muzeum Historycznego w Sanoku
- 51.* Krysia, 1961, drewno, 50
wł. Muzeum Historycznego w Sanoku
52. Portret p. Weinreba, 1961, gips 50, drewno 1978
- 53.* Macierzyństwo, 1961, beton patynowany, 84
- 54.* Czarna dziewczyna, 1961, drewno patynowane, 50
55. Madonna, 1961, beton patynowany,
zrealizowana: Żywiec
współpraca: Regina Tarkowska
- 56.* Medal 50-lecia ZPAP, 1961, brąz, ϕ 200
awers, rewers
- 57.* Medal 600-lecia UJ, 1961, brąz, ϕ 360
awers, rewers
współpraca: Adam Młodzianowski
58. Pomnik 20-lecia PRL, (projekt) 1962, gips
- 59.* Matka, 1962, beton patynowany, 93×96
wł. MRN Rzeszów
- 60.* Piłkarz, 1963, żeliwo, 52
- 61.* Dziewczynka, 1963, żeliwo, 54
wł. Ministerstwa Kultury i Sztuki
- 62.* Tancerka, 1963, żeliwo, 77
63. Natan, 1963, beton patynowany, 150
64. Tablica Zygmunta Wróblewskiego, 1963, marmur, brąz,
100×80
zrealizowana: X Liceum Ogólnokształcące im. Z. Wróblew-
skiego, Kraków
współpraca: Regina Tarkowska
- 65.* Mirja, 1963, aluminium, 45
wł. MRN Kraków
wł. Ministerstwa Kultury i Sztuki
66. Mirja II, 1963, beton patynowany, 144
zrealizowana: Kraków, Planty
- 67.* Jaskółka, 1964, betonu patynowany, 100×54
68. Tors, 1964, żeliwo, 36
69. Tablica 600-lecia Jaćmierza, 1964, granit, brąz
zrealizowana: Jaćmierz k.Sanoka
- 70.* Świątek, 1964, żeliwo, 53
wł. Muzeum Narodowego w Poznaniu
71. Grzegorz z Sanoka, (płaskorzeźba), 1964, brąz
wł. Muzeum Historycznego w Sanoku
72. Zmierzch, 1964, beton, 105
zrealizowana: Krynica, Park Zdrojowy
73. Studentka z Samarkandy, 1964, beton patynowany, 50
wł. MRN Rzeszów
74. Samotna, 1964, beton patynowany, żeliwo, 100
zrealizowana: Krynica, Park Zdrojowy
- 75.* Dramat, 1964, żeliwo, 37
- 76.* Forma, 1965, opیلko-beton, 60
- 77.* Forma II, 1965, mozaika beton, 50
78. Forma III, 1965, ceramika, 47
- 79.* Magda, 1965, opیلko-beton, 50
- 80.* Magda II, 1965, szkło beton, 50
- 81.* Kot, 1965, szkło beton, 28
- 82.* Powrót, 1966, żeliwo, 56
- 83.* Wojak, 1966, opیلko-beton, 62
84. Radość życia, 1967, żeliwo, 63
wł. Muzeum Narodowego w Szczecinie
85. Komedianci, 1967, żelazo beton, 215
zrealizowana: Kraków, Pl. św. Ducha
- 86.* Ryba (drogowskaz ruchomy), 1967, beton łuski, 130
- 87.* Ptak I, 1967, ceramika, 170
- 88.* Ptak II, 1967, żeliwo-beton, 170
- 89.* Ptak III, 1967, szkło beton, 170
- 90.* Chłopka, 1968, opیلko-beton, 94
wł. Muzeum Historycznego w Sanoku
91. Woje, 1968, żelazo beton, 250
zrealizowana: Sanok, przed Muzeum Historycznym
- 92.* Komedianci, 1968, żeliwo, 51
wł. Ministerstwa Kultury i Sztuki
93. Diana, 1968, żelazo beton, 100
94. Nie jesteś sama, 1969, beton szkło, 130
zrealizowana: Krynica, Park Zdrojowy
- 95.* Nie jesteś sama, 1969, aluminium, 33
96. Dziewczynka z koziołkiem, 1969, beton żelazo, 350
zrealizowana: Poznań, Park Przyjaźni Polsko-Radzieckiej
- 97.* Woje, 1970, żeliwo, 48
- 98.* Diwa, 1970, żeliwo, 34
99. Leśna dziewczyna, 1970, żelazo beton, 200
zrealizowana: Sanok, Park k.Muzeum Historycznego
- 100.* Leżąca z ptakiem, 1970, żeliwo, 36
- 101.* Niedziela, 1970, żeliwo, 55
- 102.* Aktor I, 1970, żeliwo, 43
- 103.* Aktor II, 1970, żeliwo, 37
wł. Muzeum Narodowego w Krakowie
- 104.* Wielki ptak, 1971, mozaika beton, 94
- 105.* Siawa i chwała, 1971, beton żelazo, 100×104
wł. MRN w Opolu
106. Tancerka II, 1971, opیلko-żelazo beton, 104
- 107.* Ptak, 1971, żeliwo, 25
- 108.* Lot I, 1971, żeliwo, 62
109. Lot II, 1971, beton patynowany, 200
wł. Szkoła Muzyczna im. Mieczysława Karłowicza, Nowa Huta
- 110.* Balet, 1972, aluminium, 77
111. Tancerka III, 1972, żeliwo, 87
- 112.* Don Kichot, 1972, żeliwo, 62
- 113.* Chłopski taniec, 1972, żeliwo, 32
- 114.* Ptaki, 1972, żeliwo, 42
- 115.* Sermierze, 1973, aluminium, dł. 100
- 116.* Rytmy, 1973, żeliwo miedziane, 30
- 117.* Diana, 1973, drewno, 200
wł. Galerii PLSP Kraków
118. Kolarze, 1973, metal, 26×112
- 119.* Zagroźeni, 1973, metal kamień, 50
- 120.* Lot, 1973, aluminium, 200
- 121.* Ryby, 1973, 2 aluminium, 3 żeliwo miedziane, 43
122. Mieczysław Karłowicz, popiersie, 1974, beton patynowany, 94
współpraca: Regina Tarkowska
wł. Szkoła Muzyczna im. M. Karłowicza, Nowa Huta
123. Kot, 1974, beton patynowany, 215
- 124.* Świątek, 1975, beton patynowany, 215
- 125.* Kolarze, 1975, metal, dł. 200
126. Zwierzak mały, 1975, opیلko-beton, 25×30
- 127.* Medal 40-lecie Muzeum Historycznego w Sanoku, 1975, brąz
- 128.* Medal 40-lecia Muzeum Historycznego w Sanoku, wersja II,
1975, brąz
- 129.* Julian Goslar, plakieta, 1976, 170×220
- 130.* Julian Goslar, mała plakieta, 1976, brąz, 110×80
132. Sermierze II, 1976, żeliwo miedziane, dł. 100
- 133.* Zagroźeni, 1976, beton patynowany drut, 230
- 134.* Mirja III, 1976, szkło beton, 220
- 135.* Komedianci III, 1977, drewno, 220
- 136.* Nie jesteś sama II, 1977, szkło beton, 187
137. Grzegorz z Sanoka, popiersie, 1977, beton patynowany
wł. MRN w Sanoku
138. 500-lecie śmierci Grzegorza z Sanoka, tablica, 1977, brąz
wł. Muzeum Historycznego w Sanoku
139. Lot, 1977, beton patynowany
wł. Szkoła Muzyczna im. M. Karłowicza, Nowa Huta
- 140.* Grajek, 1978, drewno, 200
- 141.* Milczenie, 1978, opیلko-beton, 110
- 142.* Kobieta leżąca, 1979, szkło beton, dł. 140
- 143.* Zaduma, 1979, beton patynowany, 100
- 144.* Zwierzak IV, 1979, szkło beton, 105

Wymiary rzeźb podano w cm
Wymiary medali, plaket, monet w mm
Prace oznaczone * są eksponowane na wystawie

Projekt plakatu i opracowanie graficzne katalogu: Jerzy Treutler

Tłumaczenie: Antoni Platkow

Redakcja katalogu: Zdzisława Tymanowa (CWBA)

Zdjęcia: Wojciech Plewiński, Wiesława Rolke, Jan Tarkowski,
Józef Wajda

Redakcja techniczna: Mirosław Winiarek (CBWA)

Wydawca:

Centralne Biuro
Wystaw Artystycznych

Cena zł 30.—

WDA — Zakład Typograficzny. Zam. 4537. Nakł. 400. C-83

